

Молода Україна

ЖУРНАЛ УКРАЇНСЬКОЇ ДЕМОКРАТИЧНОЇ МОЛОДІ

РІК ВИДАННЯ XLIII

БЕРЕЗЕНЬ-КВІТЕНЬ -- 1994 -- MARCH-APRIL

Ч. 424

ISSN 0026-9042

НАШІ ПРЕДСТАВНИЦТВА:

В Канаді:

B. Yaremchenko,
28 Frontenac Rd.
London, Ontario

Ihor J. Lysyk,
885 Beaufort Ct.
Oshawa, Ont. L1G 7J7

T. Boyko,
2582 Cornwall Dr.
Penticton, B.C. Y2A 6X3

В США:

Головний представник

Iw. Ivahnenko,
72 Feather Bed In.
Hopewell, N.J. 08525

Pawlo Prokopenko,
75 Kennedy Circle
Rochester, N.Y. 14609

W. Ponomarenko,
5802 Vandalia Ave. S.W.
Cleveland, Ohio 44144

МОЛОДА УКРАЇНА

MOLODA UKRAINA

Видає Центральний Комітет
Об'єднання Демократичної
Української Молоді

A Ukrainian Monthly Magazine
Published by the Central Committee
of the Ukrainian Canadian Youth
Association -- ODUM

Голова ЦК: **М. МОРОЗ**

Редагує Колегія:

Л. Ліщина -- редактор,
Ю. Криволап, В. Родак,
А. Лисий, О. Пошиваник,
Л. Павлюк, О. Харченко,
В. Корець.

In USA -- Association of American
Youth of Ukrainian Descent.

President: M. Moroz

3253 Lakeshore Blvd. W.
Toronto, Ont. M8V 1M3

Адміністратор Зіна Корець
Тел. (416) 763-3422

Це число підготувала Валентина Родак.

УМОВИ ПЕРЕДПЛАТИ:

Річна передплата

У США, у Канаді і в Україні 25.00 доларів

Ціна одного примірника: 2.50 дол.

В Австралії 17.00 дол. (австрал.)

Ціна одного примірника: 2.00 дол.

В Англії і Німеччині 18.00 дол. (америк.)

Ціна одного примірника: 2.05 дол.

В усіх інших країнах Європи 17.00 дол. (америк.)

Ціна одного примірника: 1.70 дол.

В усіх країнах Південної Америки 15.00 дол. (америк.)

Ціна одного примірника: 1.25 дол. (америк.)

Зазначене число після прізвища передплатника означає останнє число журналу, за яке заплачено передплату.

За зміну адреси просимо прислати поштові значки або інтернаціональні купони (International coupon) на суму 65 канадських центів.

Редакція не приймає матеріалів без підпису автора і застерігає за собою право скорочувати статті і правити мову, рукописів не повертає.

Статті підписані прізвищем або ініціалами автора не завжди відповідають поглядам редакції.

За зміст і мову оголошень редакція не відповідає.

Листування з редакцією та адміністрацією просимо слати на адресу:

MOLODA UKRAINA

Box 40, Postal Station "M", Toronto, Ontario, Canada, M6S 4T2

В ЦЬОМУ ЧИСЛІ ЧИТАЙТЕ: Поезії -- Т. Шевченко, С. Кузьменко, З. Когут, Л. Старицька-Черняхівська, Б. Грім, Г. Маняко, О. Доріченко. Звернення Верховної Ради України; В. Воронюк -- Левко Лук'яненко, перший посол України в Канаді; Поздоровляємо Оксану Баюл, Олімпійську чемпіонку; В. Родак -- Художник Л. Іванова; О.Х. -- "100-ліття УНСоюзу: у пошані до минулого, з візією у майбутнє!"; М.Г. -- Новий цікавий журнал в Україні; М. Вірний -- Не сумуйте, полтавчани!; О. Блощинський -- Виховно-відпочинковий табір. Сторінка Юного ОДУМ-у. О. Коновал -- Стежками життя. Хроніка. Некролог. Листи до редакції. Хрестиківка.

НА ОБКЛАДИНЦІ: "Княжна" -- автолітографія Лариси Іванової за однойменною поемою Т. Шевченка. Київ, Україна, 1992 р.

Тарас ШЕВЧЕНКО

Зоя КОГУТ

МОЛИТВА

Злоначинающих спини,
У пута кутії не куй,
В склепи глибокі не муруй!

А доброзичливицям рукам
І покажи і помози,
Святу силу низпошли!

А чистих серцем? -- Коло їх
Постав Ти ангели Свої
І чистоту їх соблюди!

А всім нам вкупі на землі
Єдиномисліє подай,
І братолюб'є пошли!

27.V.1860

Світлана КУЗЬМЕНКО

КОБЗАР

Коли сумнівом криється кожна зоря
І хто я -- вже, здається, не знаю,
Я тоді із полицки беру "Кобзаря":
На сторінці, навгад, розгортаю.

І ось чую: безсмертне гудіння хрущів
У вишневім садку біля хати.
І ось бачу: з дитям на трудливій руці
Розпромінену матір.

Все, про що Ти писав, -- я частинка того:
Кривди, болю і світлої мрії.
Ти співав з глибини серця люду Твого
І тому це -- Твій спів не зотліє.

І тому Ти страшний для усіх лихварів,
Бо Ти Щирість і Справжність безкрайна.
Ти для всіх зрозумілий, для рівня усіх:
Як життя і як рана.

Я читаю про Гонту... прославлену Січ...
Я дивлюсь у "Розриту могилу"...
Ні, я знаю, хто я: бо Ти день, а не ніч
І ніким не роздмухана сила.

О, ніколи Твої не пов'януть слова.
Іх ніколи нікому не стерти:
Бо з коріння -- і вічно в них сила нова,
Що крізь смерті веде до безсмертя!

ШЕВЧЕНКОВІ

Ти жив, як вмів. Ти не вкладався в рамки
Ні завтра, ні сьогодні, ні колись.
Твої і дні, і ночі, і світанки,
Тобою -- до нестями прожились.

І вже ніхто їх так не перемріє!
І вже ніхто їх так не проживе!
Замовкла пісня, пісня Гамалії,
Мовчить і Візантія, не реве...

Усе мовчить!... Ні! Ще Вкраїна родить
Сміливців не заляканих ніким!
Ще не замовкло в нашому народі
Твоє послан'є "Мертвим і живим,

і ненародженим"... Ще за сумлінням стежать
Твої, до нас промовлені, слова!
Тепер, поете, вже від нас залежить,
Які по нас збиратимуть жнива.

Ти нам дав
Скарб найбагатший: невмируще слово!
Й коли воно ділами спалахне,
Тоді в сім'ї Твоїй, великій, новій,
Тебе народ Твій вольний -- пом'яне!

Людмила СТАРИЦЬКА-ЧЕРНЯХІВСЬКА

ШЕВЧЕНКОВІ

Без свічок, без кадил і без співів сумних
Лиш в тяжкій, нерозважній журбі
Возгласимо самі ми в серцях мовчазних
Вічну пам'ять, Кобзарю, тобі!

Вічну пам'ять любові безмірній твоїй,
Вічну пам'ять пекучим сльозам,
Вічну пам'ять душі бездоганній, святій,
Вічну пам'ять безсмертним словам.

І заступниця всіх, всіх скорблящих, сумних,
Всіх знеможених гнітом важким
Хай окриє тебе у оселях ясних
Омофором пречистим своїм!

В храми ясні, святі нам не вільно вйти,
Нам не вільно в палких молитвах
Скарги-жалі сплести й хоч на хвильку знайти
Відпочинок у ревних сльозах.

Ми з глибоким жалем в катакомби підзем
І знайдем там братерські хрести.
Молитви в катакомбах палають вогнем
І руйнують поганські світи!

Богдан ГРИМ

ДО ЗГОДИ, БРАТТЯ, І ЄДНАННЯ !

Народе мій, Вкраїно мила!
Дихни повітрям майбуття,
Вставай з колін, хай волі сила
Тебе покличе до життя!

Нехай Тарасові бажання,
Франка Івана лине клич!
До згоди, браття, і єднання,
Коли про владу іде річ!

Хто із землі цієї виріс,
В кого любов до неї є,
Ганьбу і жах в тортурах виніс
До лав борців нехай стає!

Ми тут не милостині просим
У нас, що треба, є своє,
Ми не нікчемні малороси,
У нас держава й сила є.

Ми пам'ятаєм продразверстки
І до тортур кривавий шлях
Ті геноциду, відголоски,
Ще й нині викликають жах.

І в голос тільки-но сказали,
Немов було в жасливім сні,
Як люди з голоду вмирали
На багатющій цій землі.

Хто з нас робив рабів покірних,
Хто нашу кров живучу пив,
Чому народ від предків вільних,
Як бидло, жив без паспортів?

Вони писали нам закони,
Державність звівши до нуля,
Та з нашим скарбом за кордони
Біжать, мов щурі з корабля.

Лиш залишають шлях кривавий,
Ім в слід летить народу гнів.
То ж добре знає кіт лукавий,
Чиє він сало нишком з'їв.

З покоїв царських супостати
Народи мали шельмувать.
З Кремля вказівки видавати,
Як сіять хліб і як збирать.

Якому Господу молитись,
Кого й завіщо, як карать.
Як люд в ідеях муштрувать,
Кого до влади висувати,
Кому зірки до свит чіпляти,
В покорі вічно люд тримають.

Кого, як князів, лікувати,
Кого в психушку заштовхати,
Кому додому харч возить,
Кому запретний хід відкрити!

Як мовчки слід голодувати,
Як з бідних податі здирати,
Людей безвинних, як стрілять.
Сліди злочинних дій ховать,
А на обличчях, щоб було,
"Великій партії хвала!"

Хто щиро любить Україну,
По крові сестри і брати,

З'єднаймо розум, волю й сили,
Щоб шлях відкрити до мети!

Щоб мови рідної не цурались,
Духовий світ в собі несли,
Людською гідністю пишались,
Свою культуру зберегли.

За нашу вільну Україну
Стоїмо, браття, до кінця
В народу нездоланну силу
З'єднаймо руки і серця!

Київ,
травень 1990

ЗВЕРНЕННЯ ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

Київ. (Укрінформ). 25 лютого на своєму останньому пленарному засіданні Верховна Рада прийняла звернення до громадян України такого змісту:

Шановні громадяни України!

Україна переживає нелегкі часи. Економічна криза не подолана. Соціальні проблеми набули надзвичайної гостроти. В таких умовах, коли впала довіра до всіх гілок влади, Верховна Рада України на справедливий вимогу людей прийняла правильні рішення: про проведення дострокових виборів, спочатку -- в березні -- Верховної Ради, потім -- у червні -- президента України, місцевих органів влади.

Отже, Україна стоїть на порозі нових важливих змін у політичному і економічному житті. У нас є шанс мирним шляхом продовжувати перетворення в Україні, робити це так, як було у більшості демократичних країн Європи і світу: від виборів -- до виборів змінювати парламент, а отже і уряд, тобто вносити зміни до складу тих, хто визначатиме внутрішню і зовнішню політику держави.

Але для того, щоб і надалі забезпечити мирний шлях революційних перетворень в Україні, мають успішно відбутися вибори до Верховної Ради України 27 березня цього року.

Однак деякі факти свідчать про те, що не всі в Україні зацікавлені в успішному проведенні цих виборів. Ведуться розмови про можливість якогось "вакууму влади". Дехто навіть відверто зацікавлений, щоб саботувати ці вибори, зірвати їх.

Якщо вибори до Верховної Ради України не відбудуться -- це тільки посилить політичну і економічну нестабільність, призведе до конституційної кризи в Україні. Проте вакууму влади не буде, адже Верховна Рада нинішнього скликання збереже свої конституційні повноваження і діятиме до березня 1995 року. Але чи треба нам повертатися назад, коли зміна складу Верховної Ради України може і повинна статися уже 27 березня 1994 року?

Саме тому Верховна Рада України звертається до громадян, до всіх посадових осіб та органів влади, причетних до організації проведення виборчої кампанії, з проханням проявити у цей важливий для України час високу відповідальність. Будь-які дії та заяви, що ведуть до зриву виборів чи до їх саботажу, неприпустимі. Неприпустимі і будь-які порушення Закону про вибори.

Верховна Рада України закликає виборців реалізувати свій шанс на зміни у житті кожного громадянина та суспільства в цілому.

Віктор ВОРОНЮК

ЛЕВКО ЛУК'ЯНЕНКО, ПЕРШИЙ ПОСОЛ УКРАЇНИ В КАНАДІ:

"Я не міг залишитися в Канаді, коли українська держава стала на грань розвалу"

Ім'я цієї людини відоме не тільки в Україні, але й далеко за її межами. Перший посол України в Канаді Левко Лук'яненко -- один з тих, хто заради інтересів держави здатний відмовитися від будь-яких пільг і в будь-яких умовах боротися за кращу долю свого народу. Незважаючи на добру платню, повагу на найвищому рівні, він написав заяву про звільнення з дипломатичної посади. Бо, як сам іноді говорить, незалежну Україну хоче бачити "побудовану не на ненависті, а на любові".

На прохання київського кореспондента, "Народної армії" Віктора Воронюка він дав інтерв'ю.

-- Пане Левко, хоча чимало видань друкували матеріяли про Вас, все ж, мабуть, окрім написаного, є й чимало нескazanого. Отже, якщо можна, розкажіть трішки про себе, про те, що про Вас не сказали.

-- Запитання дуже важке, бо я не знаю, чого не сказали. Основні моменти з мого життя, я думаю, не раз потрапляли на сторінки газет. Проте є сфера людського духу, яка постійно розвивається, і ця тема, звичайно, ніколи не була висвітлена до кінця. Кожного разу вона стосувалася лише якоїсь однієї сторони. У цьому ж пляні можна було б щось доповнювати. Хоча знову ж таки людина важлива для суспільства не тим, що в її голові варилося, а тим, що вона робила.

Отже, батьки мої -- селяни з Чернігівщини, Городнянського району, села Хрипівки. Кажуть, це село було засноване козаком Хрипатим.

-- Може, звідти у Вас козацький дух?

-- Так. Бо село само по собі було козацьке. І пам'ять про козацтво у селі зберігалася і передавалася від покоління до покоління.

До якого стану належала людина, свідчила металева табличка, яка була під стріхою на причілку в кожній хаті. Отже ж, більшість у селі мали табличку "Козак". Вона була трішки меншою від стандартного аркушу паперу і на ній було вибито "Козак Лук'яненко" або прізвище когось іншого.

У сім'ї нас було четверо. Три сини і наймолодша донька. Я був старшим. Підлітком запам'яталося, як батько розказував про старий Чернігів-Стародубський шлях, про козаків, про їх зброю, про пісні. Стародуб потім відрізали до Росії. А ці спогади для мене стали дуже дорогі, бо я сам хотів стати козаком. Батько, хоч і мав козацький стан, все ж займався хліборобством.

3 16 років мене взяли до армії. У 1944 році встановлювати за допомогою свідків, що я не з 1927, а з 1928 року народження, не було можливості. Тому я пішов до армії, а пізніше переписався на 1927 рік народження.

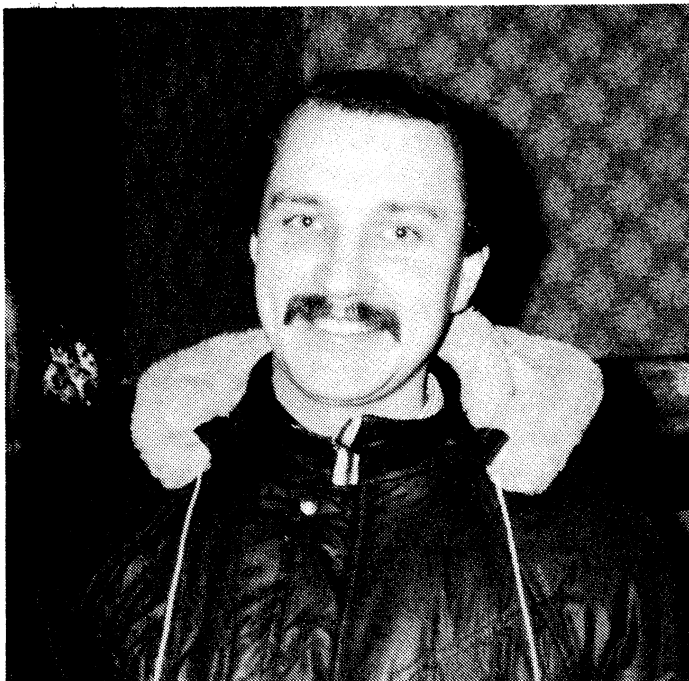
До 1945 року проходив службу у танково-десантному полку в Житомирі, полку зв'язку у Києві. З 1945 року -- у радіодивізіоні в Австрії. Із 1949 до 1953 командував взводом в Азербайджані. Потім звільнився і вступив на юридичний факультет Московського університету.

-- Цікаво, яка подія штовхнула Вас на шлях політичної діяльності?

-- Коли ще був у армії, думав, чому на Україні панує несправедливість. Прийшов до того, що треба боротися за самостійність держави. Ідея боротьби підкріпилася спілкуванням з людьми з Волині. У 1944 році саме від них дізнався про боротьбу у Західній Україні. Додаткові імпульси давали й роздуми, що таке національна доля, від чого вона залежить і що треба зробити, щоб покращити життя українського народу.

-- А що стало приводом до ув'язнення?

-- Підпільна діяльність. Я поїхав вчитися на юридичний факультет саме тому, що для боротьби були потрібні знання. Ще до закінчення університету я написав програму підпільної організації. У 1958 році поїхав працювати у Західню Україну, бо знав, що там знайду людей, які здатні боротися за самостійну державу. В Радехові і у Гленянах Львівської області підібрав людей для підпільної діяльності. Свою організацію ми назвали Українською робітничо-селянською спілкою. Головною метою ставили відокремлення України від Радянського Союзу на основі статті

Журналіст Віктор Воронюк з Києва.

17 колишньої Конституції СРСР. У програмі було записано, що відокремлення має відбутися мирним способом. Цей підхід був новим, бо багато людей відокремлення пов'язували зі збройною боротьбою.

У 1961 році мене заарештували за підпільну діяльність. Постанова була з Москви. Виконували її Львівський КДБ спільно з Київським.

-- Люди іноді говорять, що той, хто пройшов через в'язниці, виходить на волю озлоблений на весь світ. Не знаю, чи можна таке порівняння зробити щодо Вас, але хотілося б почути Вашу думку з цього приводу.

-- Іноді це справді буває. Я відсидів 15 років, бо смертна кара була скасована і замінена на 15 років ув'язнення. У мене немає озлоблення до людей. Є ненависть до ворогів свободи і демократії. Але, в цілому, бувало, що від довгого ув'язнення деякі ставалися людиноневисниками. Це залежало від того, що той чи інший хотів у своєму житті і як дивився на нього.

Якщо людина була ув'язнена в силу зовнішніх обставин, у неї не вистачало внутрішньої сили і вона ставала злою. Бо її хтось "затягнув", "продав" і вона шукала винуватих.

Для мене так питання не стояло. Я розумів, що я один з багатьох поколінь борців за волю України. Боротьба за самостійність зумовлювалася реальним співвідношенням України і Російської імперії. В цих взаєминах люди в різні періоди були різними. З боку Росії важливо було утримати Україну у своїх руках. З боку України важливо було боротися проти російської окупації, важливо було постійно народжувати борців і продовжувати боротьбу. Тому я розумів, що є невеликою часткою історичного процесу змагання між Україною та Російською імперією. Я не обізлився, бо розумів, що історичні закономірності зумовлюють поведінку і Росії, і України.

-- Мабуть, у кожної людини є події, які вона вважає найважливішими і найрадіснішими у своєму житті. Що б Ви могли сказати про себе?

-- Найрадісніша подія в моєму житті -- це День проголошення незалежності України. Тим більше, що цей день збігся з днем мого народження -- 24 серпня.

-- У ті часи, коли розвалювався Радянський Союз, англійські видання надрукували розрахунки британських експертів щодо долі республік. Тільки дві країни, на їх думку, могли б самостійно жити -- це Росія та Україна. Проте могутня держава, якою була Україна, стала зубожілою. Як ви гадаєте, чому?

-- Причин є багато. По-перше, ми відокремились від Союзу і розірвали ті економічні зв'язки, які раніш були. Друге, наш український уряд був окупаційною адміністрацією. Вона виконувала вказівки держплану СРСР та союзного керівництва. Вона нічого не вирішувала сама. Адміністрація не звикла вирішувати, вона звикла виконувати.

Коли Україна стала самостійною, то влада не перейшла до інших людей. Зараз у верхах ті люди, що й були в окупаційній адміністрації. Україною урядують ті, що правили 5, 10, 20 років тому. Вони не мають досвіду незалежного прийняття рішень. Опинившись в умовах самостійної держави, ці люди розгубилися. Самостійно приймати рішення їм важко. І вони гальмують. Крім того, ми будуюмо демократичне суспільство з ринковою економікою, в якому ніхто не жив. Тобто десь за кордоном воно є, але в Україні нема. І це складно.

До того ж Росія робить все, щоб зруйнувати Україну, ускладнити процес розвитку і поставити нас на коліна.

-- Не кожному випадає честь представляти Україну за рубежом. Ви були призначені послом до Канади, але, відверто, чи не стало це призначення тим засобом, що мав Вас усунути від політичної діяльності?

-- Коли мені запропонували поїхати послом у Канаду, я прийняв цю пропозицію тому, що стан України тоді мені здавався більш-менш нормальним. Я думав, що Україна, хоча із труднощами, та все-таки буде розвиватися у напрямку розширення демократії, реформування економіки, приватизації і т.ін.

Якби я знав тоді, що процес приватизації і реформування економіки абсолютно зупиниться, я б не поїхав у Канаду. Це занадто важлива проблема і я б не покинув України. Але тоді здавалося, що процес буде йти. В березні 1992 року, за два місяці до від'їзду, я сам голосував за закон про велику і малу приватизацію, земельний кодекс, зовнішню економічну діяльність. Тоді можна було думати, що процес реформування нормально іде вперед. З іншого боку, я розумів, що якщо все так продовжуватиметься, то тоді проблема зовнішнього захисту зовнішніх інтересів набуває дуже важливого значення. Отже, саме призначення на посаду посла я вважав дуже відповідальним і важливим для зміцнення української державності. Я поїхав у Канаду, щоб справді заснувати посольство і приступити до захисту зовнішніх інтересів України. Коли приїхав на Захід, це і зробив. Виконав місію, яку взяв на себе.

-- Пане Левко, а що б Ви могли сказати про ті погляди щодо України, які існують на Заході?

-- Що стосується поглядів Канади на Україну, то можна сказати однією фразою: "Про Україну мало знають." Про Україну знає українська еміграція, яка велика у Канаді, але Канада, як офіційна держава, загалом мало знає про Україну, бо російська імперія пропагувала там імперію і Росію. Про Україну, якщо колись і гадували, то тільки, як про окраїну, частину Радянського Союзу.

Коли Україна була проголошена незалежною державою, а потім на референдумі народ проголосував за самостійність, Канада була однією з перших країн, що визнала самостійність. Отже ж, канадська влада поставилася прихильно до проголошення неза-

лежності України, і це був важливий акт зовнішнього визнання. За Канадою пішли інші держави.

Весь період перебування на посаді посла для мене був пов'язаний з необхідністю поширювати інформацію про Україну. Я і посольство робили це постійно і різноманітними засобами. Це були наші особисті зустрічі в урядових колах, дипломатичному корпусі, спілкування з бізнесменами. Прагнули і через газети щось повідомляти. До речі, радіо і телебачення там не державні, тому важко було щось програмувати. І все ж було кілька програм. Спочатку українські програми у Канаді розповідали про Україну, а потім через різні семінари, зустрічі. Так поширювали знання про нашу країну. Були й широкі знайомства в парламенті, сенаті, уряді.

-- І все ж, чому Ви вирішили подати у відставку? Що було головним мотивом?

-- Коли я побачив, що Україна котиться у провалля, що держава може втратити самостійність, тоді я вирішив повернутися на Батьківщину. Я не міг залишитися у Канаді тоді, коли українська держава стала на грань розвалу. Все життя я боровся за самостійність і за українську державність. Як я міг далі залишатися у Канаді, коли все йшло вниз і вниз? Провідні верстви і партократія, або партія влади, виявилися неспроможними робити економічні реформи. А без них ми розвалимося і пропадемо. На мою думку, в історичному русі в нашу добу Україні випало розв'язати три великих завдання. Перше -- вийти з імперії. Друге -- демократизувати суспільство. Третє -- реформувати наше економічне життя -- сільське господарство, торгівлю, промисловість, зв'язок, транспорт... Перші двоє завдань Україна розв'язала, що ж до третього, то, через реакційну сутність комуністичної провідної верстви, Україна виявилася неспроможною це зробити.

-- Чималому колу читачів було б цікаво знати Вашу точку зору щодо збройних сил України. Отже, яка вона?

-- Будучи послом, я, звичайно, проводив послідовну лінію нашого Президента та уряду, хоча, і до спрямування послом і тепер, виступаю за те, щоб Україна проголосила себе ядерною державою. Чому я стою на таких позиціях? Тому, що з історії людства ми знаємо: те, що людством одного разу відкрито, вже не можна закрити. Раз відкрита атомна енергія, то її ніхто не закрий. Тому перспектива сьогодення не в тому, щоб відгородитися від атомної енергії, а в тому, щоб її освоїти. І проблема: ядерна Україна чи не ядерна -- сьогодні не тільки військова. Україна мусить розв'язувати атомну проблему в комплексі, пам'ятаючи про необхідність забезпечувати ядерним паливом наші атомні електростанції для виробництва електроенергії, для науки, геології, медицини і т.д.

Я за те, щоб Україна мала в складі збройних сил ядерну зброю доки її мають на озброєнні інші держави. Я проти передачі ракет Росії. Але я цілковито за те, щоб скоротити наші ракетні озброєння. За раху-

У 10-у річницю смерті

**бл.п. ГРИГОРІЯ ТРОХИМОВИЧА
КИТАСТОГО**

**з невимовним сумом
згадуємо дорогого всім нам**

БАТЬКА - КОБЗАРЯ,

**почесного члена ОДУМ-у,
композитора і диригента Української Капелі
Бандуристів ім. Тараса Шевченка.**

**Григорій Китастих помер 6-го квітня 1984
року у Сан Дієго, Каліфорнія, США, на 78-му
році життя. Похований на українському
цвинтарі у Бавнд Брук, Нью Джерсі.**

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

нок скорочення можна вивільнити ресурси і спрямувати їх на модернізацію ядерної промисловості.

Вважаю помилкою те, що ракети середнього радіусу дії ми віддали. Їх треба було залишити. Скорочення атомних ракет слід було б починати із стратегічних, а не з тактичних, бо реально Україні загрожує ближня країна, а не дальня. Проте кардинальна проблема нашої оборони полягає в тому, що Україна не має свого військово-промислового комплексу і тримає покищо оборону на зброї і техніці, яких не виробляє. Для України це не припустимо.

-- Пане Левко, все це зрозуміло, але хотілося б почути Ваші думки щодо існуючого стану в збройних силах України. Міністер оборони сьогодні отримує зарплату у розмірі 23 доляри. Що ж тоді казати про лейтенанта, капітана, майора? А у цих людей -- зброя...

-- Двадцять три доляри... А він за обід платить долярами чи ні? У Канаді я отримував 1421 доляр. Нормальний обід там коштує 25 долярів.

-- Це зрозуміло, але і ми повинні якось вжитись у світі, і жити не гірше...

**У хаті кожного одумівця
повинен бути журнал
"МОЛОДА УКРАЇНА"**

-- Для того, щоб жити не гірше, ніж у світі, ми повинні навчитися працювати. Ми не вміємо працювати так, як працює світ, і тому не можемо претендувати на таке життя, яким живе світ.

-- Особисто я думаю, що якщо б у світі попитом не користувалися наші товари, вони б не вивозились за кордон. Проте вивозяться тоннами. І є потреба в цьому і Росії, і Польщі... То, може, торгувати ми не вміємо?...

-- Це питання вже не оборони, а економіки і охорони наших кордонів. Тому я за те, щоб негайно установити суворий незалежний контроль. Зробити кордони не теоретичними. Їх необхідно добре контролювати і брати мито за ввезення і вивезення товарів. Митниці повинні поповнювати державну скарбницю.

-- Як бачимо, військові проблеми тісно пов'язані з іншими. Проте Ви, мабуть, чули таке прислів'я: "Народ, що не годує свою армію, буде годувати армію іноземців".

-- Звичайно, я незадоволений тим станом, що сьогодні є у збройних силах. Реформування треба проводити швидше. Збройні сили треба скорочувати, модернізувати, краще забезпечувати. Бо ж вони дійсно повинні стати збройними силами України. Наші збройні сили повинні опиратися на український військово-промисловий комплекс, і на його основі робити власну реорганізацію.

-- А як Ви ставитесь до перебування іноземних військ в Україні?

-- Їх необхідно виводити. Я категорично проти перебування російських збройних сил на території нашої держави. Хотів би, щоб існував в Україні Військово-Морський Флот, але не російський.

-- Останнім часом Ви плідно працюєте у виборчому комітеті "Демократичного об'єднання", куди входять десятки партій. Ваша думка щодо майбутніх виборів?

-- Моя мета -- допомогти демократичним кандидатам увійти до складу Верховної Ради. Саме тому я й приїхав із Канади. Я не буду висувати свою кандидатуру до парламенту, щоб мати більше можливостей допомогти демократам.

-- Чи готові Ви балотуватися на посаду Президента України? Якщо ні, то кого б хотіли бачити на цій посаді?

-- Я хотів би на це питання покищо не відповідати. Бо у нас є два величезні історичні завдання. Перше -- це реформувати парламент. Зробити його таким, який би дбав про Україну, який би був реформаторським, який би зробив уряд реформаторів і приступив до змін, на які народ чекає. А вже коли розв'яжемо проблеми з парламентом, тоді й будемо говорити про вибори Президента.

-- А які у Вас зараз стосунки з Президентом та його оточенням?

-- Цих відносин майже не існує. Після того, як покинув державну службу, я вийшов з-під порядкування Президента. Тому говорити про якісь відносини важко. Бо я ще з ним не зустрічався. Критикувати зараз Президента я не хочу. Я вважаю, що він належить до тієї партії влади, яка відповідальна за трагічний стан, в якому опинилася Україна. Він один з керівних діячів, він стоїть на чолі нашої держави. Якщо держава не спромоглася проводити реформи і допустила такий стан, він винуватий.

(Закінчення на 14 стор.)

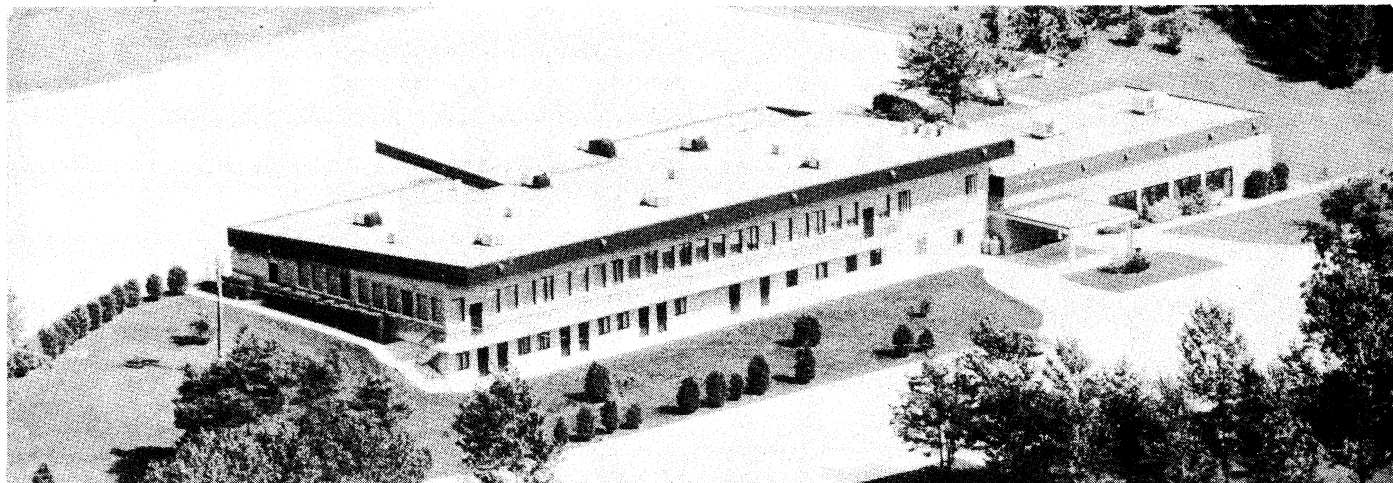

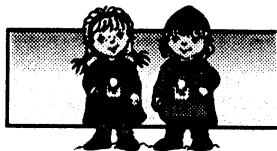
"UKRAINA" VACATION RESORT INC. "УКРАЇНА" ВІДПОЧИНКОВА ОСЕЛЯ

Resort:

R. R. 1 (Gore Road), Dorchester, Ont., Canada N0L 1G0

Tel: (519) 659-2963

**ПОЗДОРОВЛЯЄМО ОКСАНУ БАЮЛ,
ОЛІМПІЙСКУ ЧЕМПІОНКУ
XVII-их Зимових Олімпійських Ігор 1994 року!**
Юній чемпіонці бажаємо нових перемог у міжнародних змаганнях!

Світлана КУЗЬМЕНКО

НОРВЕГІЄ, УДЯЧНА Я ТОБІ !

Оксані Баюл

*Норвегіє, удячна я тобі,
За те, що глянула я на твоє величчя --
З гігантами в нерівній боротьбі --
Де силу живить у людей традиція,*

*Що не міняється сильнішим за гроші:
Тому то серед них ти -- біловіткою.
Раділа я з найглибшої душі,
І плакала з Оксаною-лебідкою.*

**ПРЕЗИДЕНТ УКРАЇНИ
ЛЕОНІД КРАВЧУК ПРИВІТАВ
ОЛІМПІЙСКУ ЧЕМПІОНКУ
ОКСАНУ**

"З великим захопленням стежив за Вашими виступами на льодовій арені Ліллегаммера. Ви порадували всіх нас не лише високою майстерністю, але й великою мужністю. Здобута Вами золота медаля -- гідна нагорода за спортивний подвиг, який увійде в історію спортивної слави України. Вітаю з перемогою, зичу щастя, здоров'я, успіхів у житті і спорті!"

На урочистій церемонії в Маріїнському палаці Президент України Леонід Кравчук, зокрема, сказав: *"Я пишаюся тим, що у цей непростий час наші атлети знайшли сили й мужність гідно виступити на олімпійських аренах. Ми повинні розпочати серйозну широкомасштабну роботу, щоби створити умови для розвитку спорту, подбати про тренерські кадри, адже попереду -- літня олімпіада в Атланті й наступні зимові ігри в Нагано. Через спорт, через культуру, через інші форми людського спілкування весь світ дізнається про нашу країну, і я вірю, що українські спортсмени ще не раз принесуть славу Україні."* Потім Леонід Кравчук вручив усім олімпійцям цінні пам'ятні подарунки. Він повідомив також, що, крім офіційних делегацій, до США відбуває делегація народної дипломатії, у складі якої ушлявлені спортсмени -- Оксана Баюл та Віктор Петренко.

* *
*

Преса пише що:

"У фігурній їзді на ковзанах стався справжній переворот, -- з 1914 року в нашому спорті не було випадку, щоб деб'ютантки чемпіонатів світу ставали переможцями."

Л. Демі, представник Міжнародного Союзу Ковзанярів ("Народня Воля", Скрентон, США, 25.03.1993)

"Вперше в історії міжнародних змагань за першенство світу був піднятий український державний прапор і вперше з такої нагоди прозвучав український національний славень."

("Новий Шлях", Торонто, 27.03.1993)

Виступ Оксани Баюл "завжди йшов від серця".

Брігітта Ліндгрєн, шведський арбітер ("Свобода", Н.Дж., США, 1.03.1994)

"Оксана виграє, бо її програми сповнені молодечою енергією та емоційністю."

Сусанна Шробсдорф (ж. Тайм, 24.01.1994)

На XVII-их Зимових Олімпійських Іграх.

Галина Змієвська (тренер),
Оксана Баюл (Олімпійська чемпіонка 1994 р.),
Віктор Петренко (Олімпійський чемпіон 1992 р.).

Ліллегаммер, Норвегія, 1994 р.
Фото -- Ігоря Бардина.

ПРИВІТ ОКСАНІ БАЮЛ

Перемога молодої українки Оксани Баюл на Всесвітній Зимовій Олімпіаді в Норвегії -- зворушила серця, мабуть, кожного, хто її бачив на телевізорі. Зайво й казати, який це здобуток для нас -- української спільноти. Тому Світова Координаційна Виховно-Освітня Рада вирішила привітати особисто молоду переможницю-члена того покоління, на яке покладені усі наші державні сподівання. Подаємо текст цього привіту та щиро заохочуємо наші школи, молодечі організації й поодиноких молодих людей висилати їй подібні привіти. Вона повинна знати, що всі ми оцінюємо її труд та спільно радіємо її досягнень!

Її адреса:

Україна, м. Одеса,
Чорноморська Дорога 13, квартира 29,
Оксані Баюл

Галина МАНЯКО

ТАНЦЮЙ, ОКСАНО!

(Присвячено Оксані Баюл)

Танцюй, Оксано! Краще всіх танцюй!
І своїм танком світ весь зачаруй!
І золоті медалі Україні
Знов принеси на крилах лебединих!
Хай знають люди: є така країна,
Вона пісень і музики перлина,
І танці там несуть в серця весну,
І молодості з ними не до сну.
Танцюй, Оксано! Хай весь світ з тобою
засяє олімпійською красою!
Танцюй! І за собою юність клич
І Батьківщину танцем возвелич!
Хай знають люди: будем танцювати,
І олімпійські храми воздвигати,
І мир плекати, мир, а не війну,
І повертять Чорнобілю весну.

* *

Торонто, 27 лютого 1994 р.
Шановній панні Оксані Баюл,
переможцеві у мистецькому ковзанні
на Зимовій Олімпіаді 1994 р.
у Ліллегаммер, Норвегія.

Дорога Оксанко!

Вітаємо тебе сердечно із твоїм прекрасним виступом на Всесвітній Олімпіаді та з твоєю блискучою перемогою!

Ми глибоко радувані тим, що завдяки тобі на Олімпіаді піднявся наш український прапор та на весь світ пролунало "Ще не вмерла Україна". Знаємо, як важко та наполегливо мусіла ти працювати, щоб цю

перемогу досягнути. Але здобула ти її не лиш для себе, а й для нашої молодої Української Держави. І це було вартє всякого труду!

Наша Світова Координаційна Виховно-Освітня Рада при Світовому Конгресі Українців вже від чверти століття дбає, щоб українські діти, які живуть у чужині по всьому світі, пам'ятали, що вони українці. Щоб вивчали свою рідну мову та своє минуле. І тисячі тих дітей, що по всьому світі бачили тебе на телевізії були горді й щасливі за твою золоту медаль і за ту добру славу, яку ти принесла нашій Батьківщині.

Ми ще помітили одну річ, якої якось ніхто із телевізійних репортерів не зауважив: виходячи на лід, ти перехрестилася. Нам було приємно це побачити, бо це ж наш давній український звичай. І дуже він успішний, бо, як бачиш, приніс тобі бажану перемогу. Не знаємо, хто навчив тебе цього звичаю, але мусів це бути хтось дуже добрий -- і треба бути йому вдячною за це.

Бажаємо тобі дальших якнайкращих успіхів у твоїй праці та в твоїх змаганнях на вершини мистецтва. Здобувай побільше таких перемог -- на славу України поміж іншими народами світу!

Всі учні українських шкіл по всьому світі вітають тебе разом із нами!

За Світову Координаційну Виховно-Освітню Раду при Світовому Конгресі Українців

Іроїда Винницька, голова
Віктор Павленко, секретар
Леся Храплива-Шур, пресовий референт

ІРИНУ КИТАСТУ ТА ОЛЕКСАНДРА КУЗЬМУ ВІТАЄМО З ОДРУЖЕННЯМ!

Торонтський квартет бандуристів

ім. Г. Хоткевича

бажає

молодій парі,

яка повінчалася

в Катедрі св. Покрови

у Саутфілд, Мічіген,

2-го жовтня 1993 року,

міцного здоров'я,

багато щастя

і многих, многих літ!

Валентина РОДАК

ХУДОЖНИК ЛАРИСА ІВАНОВА

Лариса Володимирівна Іванова (26.XII.1926) -- графік. Працює в галузі книжкової і станкової графіки. Творчий дорібок: "Зима", "Сибірський пейзаж", "Портрет дівчини" (всі акварелі, 1957 р.), "Гуцулята" (лінографія, 1966 р.), "Роман та Параска" (лінографія, 1968 р.); ілюстрації та оформлення до українських народніх казок "Кривенька качечка" 1968 р., оповідання "Морозенко" П. Мирного -- 1970 р.

Згадані твори Л.В. Іванової я написала зі Словника художників України 1973 р. за редакцією М.П. Бажана. Зі самою художницею познайомилася я недавно -- 20-го серпня 1992 р. в Києві, на вечорі присвяченому Борисові Гмирі. Вечір, 232-ий з черги, (програму вечора я описала в статті "Україно, моя Україно!" в ч. 416-417 в ж. "М.У.") відбувся в квартирі-музеї Б. Гмирі і його підготувала Ганна Принц, родичка Віри Августівни Гмирі.

Лариса Володимирівна, баганий гість в домі Віри Августівни. Її картина з Бориса Романовича прикрашає господу. Мисткиня невеличкого росту, з гарним, приємним обличчям і легенькою усмішкою. Голос спокійний, м'який, не напружений. У розмові відчуваю теплоту, щирість і любов -- любов до людини, що прожила ціле своє життя на еміграції і не забула свого українського коріння. На спогад про зустріч, Лариса Володимирівна подарувала мені дві свої гравюри -- "Лесю" (Юна Леся Українка) і "Княжну" -- літографію за поемою Т. Шевченка, яка прикрашає обкладинку цього журналу.

Друга зустріч, на жаль, дуже коротка, відбулася 30-го травня 1993 року, знову ж у квартирі Віри Августівни. В той день я попросила Ларису Володимирівну, щоб вона дещо написала про себе. Подаю уривок з листа, з травня 1993 року.

"Народилася я на південній Україні, на Дніпропетровщині (і досі той Дніпропетровськ не перейменували на Січеслав, як обіця-

ли), в гарному колись селі Безбородькове. Батьки, як на ті часи, були досить освічені, в колгоспі не працювали, бо батько мій був чудовим майстром по дереву. Умів і цілу хату поставити і меблі витончені зробити, умів і поезії Шевченка напам'ять читати, був навіть актором-аматором -- це тоді, коли була українізація на Україні і просвітянство. Все це я знаю по їх оповіданню. А голод 33-го і сама відчула, бо вже тоді жила на світі, хоч і мала ще була.

Після війни вчилася в Дніпропетровському Художньому училищі, а далі -- в 1958 році закінчила Київський Художній інститут з відзнакою, майстерно книжкової графіки. Моїми вчителями по мистецтву були Іларіон Плещинський та славнозвісний графік-академік Василь Касіян. Закінчила я інститут дипломною роботою на тему О. Кобилянської "У неділю рано зілля копала". Відтоді основною моєю роботою є ілюстрування книг, переважно дитячих, хоча також багато малювала портретів і пейзажів. Проілюструвала безліч книжок -- від Андерсена до сучасних, а з української класики -- Івана Франка, Михайла Коцюбинського, Панаса Мирного, Олени Пчілки. Але творчість Лесі Українки і сам образ Лесі -- стали домінуючим в моїй творчості. І так буде до кінця. Нині маю багато розпочатих робіт на тему Лесі Українки, коли б то Бог дав мені ще хоч трохи життя та здоров'я, аби те задумане і розпочате -- зробити. Та часом доводиться ту основну тему посувати вбік і братися за ілюстрування, бо мушу заробляти, поки в змозі. А членом Спілки Художників України я стала відразу після закінчення інституту, ще в 1960 році."

У згаданому листі була цікава замітка: "...Вчора, 22-го травня ми з Людою (племінниця Л. Іванової -- В.Р.) ходили до пам'ятника Т. Шевченка, де відбулося вшанування Його в день Поховання Його на

рідній землі. А потім те славне, яскраве велелюддя рушило до майдану Незалежності, де й відбувся мітинг, як і завжди -- емоційний, хвилюючий і все ж таки то було чудово, бо і співи були прегарні."

З нагоди 180-ої річниці від дня народження Поета, 4-го березня цього року, Канадсько-Українська Мистецька Фундація в Торонто влаштувала виставку гравюр художників Києва п.н. "Шевченкіана", і було приємно бачити між творами 24 київських художників чудову літографію "Княжна" Лариси Іванової.

Міцного здоров'я, багато щастя, наснаги і творчих сил бажаю шановній і дорогій Ларисі Володимирівні Івановій, а за прихильність і за цінні подарунки висловлюю щире СПАСИБІ!

Т.Г. ШЕВЧЕНКО

* * *

Зоре моя вечірня,
Зійди над горою, --
Поговорим тихесенько
В неволі з тобою.
Розкажи, як за горою
Сонечко сідає,
Як у Дніпра веселочка
Воду позичає;
Як широка сокорина
Віти розпустила,
А над самою водою
Верба похилилась.

"Княжна"

* * *

Село! І серце одпочине...
Село на нашій Україні --
Неначе писанка: село
Зеленим гаєм поросло;
Цвітуть сади, біліють хати,
А на горі стоять палати
Неначе диво, а кругом
Широколистії тополі;
А там і ліс, і ліс, -- і поле,
І сині гори за Дніпром...
Сам Бог витає над селом!

"Княжна"

О.Х.

"100-ЛІТТЯ УНСОЮЗУ: У ПОШАНІ ДО МИНУЛОГО, З ВІЗІЄЮ У МАЙБУТНЄ !"

Під таким кличем Український Народний Союз цього року відзначає свій 100-літній ювілей.

Якщо говорити про фінансову спроможність, то Український Народний Союз -- з його сто двадцять п'яти мільйонним капіталом членського майна -- слід вважати найбільшою українською фінансовою установою в діаспорі, хоч страхувальною діяльністю Союз займається лише в Америці та Канаді, а допомогою -- по всьому світі. Щоб досягнути титулу "Найбільшої Української Установи", віддані працівники Союзу -- від президента і аж до місцевих секретарів -- сто років дбали і далі дбають своєю муравлиною працею для добра свого членства, своєї громадськості на чужині та для добра українського народу.

Честь і слава тим національно свідомим трудівникам-ініціаторам, здебільша неписьменним шахтарям, які своїми копійками, запряцьованими мозолями, скерували Український Народний Союз на правильний народний шлях.

Можна з певністю сказати, що українські патріоти -- члени УНС та інших українських установ -- на початку нашого століття творили абсолютну меншість серед українських поселенців у Північній Аме-

риці. Сьогодні УНС є могутньою українською фінансовою установою у США. А скільки могло б бути подібних українських установ у Канаді та в Америці, якби всі українці, що прибули в Північну Америку на постійне поселення, трималися разом, діяли об'єднано, спільним фронтом?

Керівництво УНС віддано працює на громадській ниві. Наприклад, Уляна Дячук -- Президент УНС і член Президії Світового Конгресу Українців -- брала участь в зустрічі з Президентом України Леонідом Кравчуком у Вашингтоні та в Нью-Йорку на початку березня 1994 року. Вона поінформувала його про бажання української діаспори відсвяткувати по всьому світі День Української Родини 16 жовтня 1994 року. Він прихильно поставився до цієї справи. Член Головного Уряду Українського Народного Союзу -- редактор Василь Дідюк, автор багатьох книжок і статей на різні українські теми, він же й голова Співки Українських Журналістів. Цей список можна продовжити. А тому й не дивно, що Український Народний Союз активно допомагає Україні, завдяки жертвенності свого патріотичного членства, а також допомагає українським організаціям та установам

-- без огляду на релігійну чи партійну приналежність, чи будь-яку іншу рису, яка відрізняє дану організацію від усіх інших.

І так, у п'ятницю 18-го лютого (1994 року), Василь Дідюк -- член Головного Уряду Українського Союзу -- скликав представників українських Церков, молодечих організацій та наукових товариств і установ у Торонто на зустріч, що відбулася в залі Канадського-Української Мистецької Фундації і вручив їм чеки. Роздаючи дарунки з нагоди ювілею УНС, п. Дідюк сказав, що допомогу українським організаціям вони призначають регулярно, кожного року, після річних нарад, на прохання зацікавлених організацій та установ.

На зустрічі із членом Головного Уряду УНС 18 лютого ОДУМ отримав дарунок в сумі 400 доларів. Цією дорогою складаємо щиро подяку Головному Урядові Українського Народного Союзу за дарунок для ОДУМ-у, і при цій нагоді висловлюємо членам Головного Уряду і членству Українського Народного Союзу наші найкращі побажання з приводу 100-ліття УНС. Щастя вам Боже! На многі літа!

ПАЧКИ В УКРАЇНУ, ТРАНСПОРТ ВАНТАЖІВ,
ВЛАСНІ ДРУКАРНІ В КИЄВІ ТА ЛЬВОВІ,
ПЕРЕКАЗ ПЕНСІЙ, ДОСТАВА ГРОШЕЙ,
ВІЗИ І ЗАПРОШЕННЯ В УКРАЇНУ.

ЗАВІТАЙТЕ ДО "КОБЗИ"! ЧЕКАЄМО НА ВАС!

100 THE EAST MALL, UNIT 10, ETOBICOKE, ONTARIO M8Z 5X2
TEL: (416) 253-1871 FAX: (416) 253-9515

KOBZA
Travel & Tours
626019 ONTARIO LTD.

СПЕЦІАЛІЗУЄМОСЯ У ПОДОРОЖАХ НА УКРАЇНУ.

МАЄМО КВИТКИ НА ВСІ АВІАЛІНІЇ
ДО БУДЬ-ЯКОЇ КРАЇНИ СВІТУ

TEL: (416) 253-1871
100 THE EAST MALL, UNIT 10, ETOBICOKE, ONT. M8Z

М.Г.

НОВИЙ ЦІКАВИЙ ЖУРНАЛ В УКРАЇНІ

Українському мистецтву кількох останніх десятиліть не раз доводилося переживати скрутні часи. У той час, коли в Україні, до існуючих в житті мистців побутових труднощів додавалися ще й фактори політичного характеру, на еміграції, в повоєнних умовах, виникали свої проблеми. Та кращих його представників не лякали існуючі труднощі: брак видавничих засобів, нез'ясоване майбутнє та інші несприятливі обставини. Вони використовували кожен нагоду, щоб донести до широкого загалу свої праці в різних галузях та продемонструвати наочно (а це -- головне) все, що було створено ними за певний період.

Добрим прикладом згаданої ситуації була поява в липні 1947 року мистецького журналу чи, радше, альманаха "Арка", присвяченого фаховому розгляді питань мистецтва, літератури та критики. Цей місячник, створений ініціативною групою української спільки образотворчих мистців у співпраці з видавничим комітетом мистецько-літературної організації МУР, друкувався в Мюнхені як додаток до газети "Українська Трибуна".

Така публікація на тлі загальної господарсько-політичної кризи в повоєнній Німеччині була видатною подією. Незважаючи на брак матеріально-технічної бази, тодішні мистці зуміли подолати всі перешкоди й видавати журнал, що був на високому рівні. Зокрема, коли взяти до уваги загальний стан журнальної продукції в Німеччині, а особливо еміграційні видання.

Журнал допомагав читачеві пізнати Західний світ, а Заходіві -- познайомитися з українським мистецтвом та культурою.

Позитивну роль "Арки", очевидно, відмічали й в Україні.

Бо не даремно, мабуть, новоствореному українському кварталникові культури, мистецтва, літератури й науки його видавці дали саме назву "Арка", себто органу, що свого часу відігравав таку

помітну роль в культурному житті української еміграції.

Цікаво, чи цьому новому журналові випаде гідно продовжувати традиції, започатковані "першою Аркою"? Тут слід враховувати, звичайно, сучасні досягнення видавничо-поліграфічної справи та розвиток новітніх ідейно-філософських поглядів його нинішніх авторів.

Тому з особливим зацікавленням берешу у руки нову "Арку", створену майже через півстоліття після появи оригінального журналу.

Зовнішнє оформлення київської "Арки" (числа 1-2) свідчить про бажання її видавців іти в ногу з сучасними виданнями західного типу та широко використовувати удосконалену друкарську техніку, а також оформлювати журнал із новітньої точки зору. Папір, друк та ілюстрації дуже доброї якості.

Слід відмітити й високий рівень та різноманітність матеріалів, розміщених в "Арці" -- статей, що заторкують філософські, літературні та мистецькі теми.

Стислий зміст журналу такий:

Переклад статті Езри Паунда з його негативною оцінкою провінціалізму та переклади віршів цього американського поета.

Окреме місце присвячене бесіді на тему українського самопізнання, специфіці української філософії та психіки.

Стаття знайомого нашим читачам у Північній Америці проф. Г. Грабовича по-фаховому трактує образ України в польському й козацькому романтизмі.

Літературну тему розглядає і стаття, що висвітлює питання про сприйняття європейською літературою філософського вчення стародавнього Сходу.

Любителів театрального мистецтва журнал знайомить з київським Малим театром опери та балету.

Діяльність Південно-західного відділу Географічного товариства та заборона українства проаналізовані в заключній статті журналу.

"Арка" добре ілюстрована фотографіями та оригінальними працями кількох сучасних українських малярів.

Широкому діялозонаві питань, якими цікавиться "Арка" та доброму її контактів із Заходом і його вченими, мабуть, допомагає ще й те, що з дев'яти членів редакційної колегії журналу -- троє живуть у США.

Бажаючі ближче познайомитися з цим журналом і довідатися про умови передплати можуть звертатися до його видавців на таку адресу:

UKRAINE - УКРАЇНА 254053

Київ - 53

A/C 98

Характерно що сучасна київська "Арка", появу якої варто щиро вітати, друкується в Україні в умовах гострої духової та матеріальної кризи. Слід сподіватися, що цей безсумнівно цікавий журнал, як і оригінальна публікація свого часу, теж, незважаючи на всі труднощі, виконуватиме в нашому суспільстві свою важливу культурно-інформаційну роль.

Незалежний щоквартальник "Арка" існує завдяки зусиллям редакції, яка працює на громадських засадах, тому допомога часописові в будь-якій формі буде із вдячністю прийнята.

Одним із банків-кореспондентів акціонерного банку ІНКО є:

Toronto Dominion Bank,

Toronto, Canada

CAD 0360-01-2168848

USD 0360-01-2168945

55 King Street

W. a. Bay Street,

P.O. BOX 1

Toronto, Ontario

M5K 1A2

Tel. (416) 982-5504

ПОЕТ ОЛЕСЬ ДОРІЧЕНКО

Сучасний український поет Олесь Доріченко народився 1936 р. в Києві. Його перше зацікавлення нашим мистецтвом полягало в галузі народних танців. Він був солістом в академічному танцювальному ансамблі імені П. Вірського, а пізніше, в роках 1958-1974 -- солістом балету Академічного Народнього Хору імені Григорія Верьовки.

Олесь Доріченко -- автор багатьох збірок поезії, перша з яких була "Промені" (1961). За нею згодом з'явилися ще й інші: "Контрасти", "Одностайність", "Круговиди", "Осягнення", "Вікно у вересень" та "Хрещатий яр".

Поезія Доріченка сповнена філософськими роздумами над мистецтвом, людською долею та гарячою всепротяжною любов'ю до рідного краю.

Увазі наших читачів пропонуємо кілька поезій Олесь Доріченка:

ЗАПОВІТНА ПІСНЯ

*Ой горе, горе
Чайці-небозі,
Що вивела чаєнята
При битій дорозі!...*

Народня пісня

*На галерах цареградських
Моє тіло гриз ланцюг,
На кістках моїх козацьких --
Славне місто Петербург.
Студне місто,
Людне місто,
Люте місто Петербург.*

*Мене шляхта розпинала
На осиковім хресті,
Мені голову стинали
У престольній у Москві.
У крамольній,
Хлібосольній,
У всевидючій Москві.*

*Мене голодом морили,
Мордували в таборах,
Гнули, били, матом крили,
А я все не помирав.
У могилах,
У розстрілах
Я усе не помирав.*

*Я із попелу і тліну
Йшов до тебе знов і знов,
Україно, Україно! --
Моя муко і любов.
В кобзи звуках,
У розпуках,
Моя муко і любов.*

*Я без тебе -- всохла парость,
Порошина на шляху,
Ти мені така дісталась --
Я люблю тебе таку.
Поки дишу --
Наймилішу
Я люблю тебе таку.*

*І якби випробування
Довелося знов пройти --
Я пройшов би без вагання,
Лиш була б, кохана, ти.
Рідним словом,
Сном шовковим
Лиш була б, Вкраїно, ти.*

СКРІЗЬ ЧУЮ МОВИ ВСІХ НАРОДІВ

*Скрізь чую мови всіх народів,
Усіх племен і націй всіх,
І ти у тому хороводі --
Вкраїни мово, серед них.*

*Твоє нас зігрів багаття
І захищає від негод,
Ти плоть і кров, а не поняття,
Ти біль і радість, ти -- Народ.*

*Та нерозумними синами
Ти зраджена, втрачала цвіт,
В устах байдужих -- для реклями, --
Мов благоденствує наш рід.*

*Тебе топтали і палили,
Презирством нищили й мечем,
Ти ж в битвах набувала сили,
Як спрагла парость під дощем.*

*Із попелища воскресала,
І оживала, і жила,
Вогонь в серцях людських кресала,
В пітьмі зорею нам була.*

*Твойого руху не спинити,
Твого вогню не загасить,
Нам з джерела святого пити --
Снагою душі нам насить!*

*Слізьми і кров'ю нам далася,
Під свист нагайки й тінь хреста.
З гучних козацьких тулумбасів
Твоя свобода вироста.*

*Тобі у простори зринати,
У неба отчого блакить,
Тобі людей в Народ єднати,
Міцніти, множитися, жити*

*А не красунею німою
Десь животить в самотині
І з неутішною журбою
Шукати долі в чужині.*

*Лунай же, наша рідна мово,
Не для забави та грошей,
Не тільки в книгах наукових,
А на устах моїх дітей.*

*Вітчизни словом запахушим,
Де мед, і сіль, і гіркота, --
Минуле, нинішнє, грядуще,
Сподіване, непроминує --
Із серця в серце, з уст в уста...*

Микола ВІРНИЙ

НЕ СУМУЙТЕ, ПОЛТАВЧАНИ...

14-го березня 1993 р., на сімдесят п'ятому році життя помер отець протоіерей УАПЦ Микола Омелянович Степаненко.

Відійшла на Суд Всевишнього багатьма талантами обдарована людина, один із найвідоміших українських політемігрантів в Західній діаспорі. Україну змушений був залишити в 1943 році.

З усіх приятелів автора цих рядків він був чи не найпрацьовитішим. І в усьому, до чого доторкався, досягав успіхів...

Микола Омелянович Степаненко народився в селянській родині 18-го грудня 1918 року в селі Микільському поблизу Полтави. У рідному селі почав ходити в школу. Разом з усім народом пережив голод, переслідування рідних і близьких. 1938 року закінчив філологічний факультет Полтавського педінституту і включився в педагогічну діяльність, та ненадовго. В 1941 році почалась Друга світова війна. Після війни кілька років жив у Німеччині, де вчителював, займався художньо-літературною діяльністю, публіцистикою. Був членом письменницького об'єднання МУР (Мистецький український рух). Брав дуже активну участь в громадсько-політичному житті. Був одним із найближчих співробітників Івана Павловича Багряного, зокрема в творенні та далшій організаційно-ідеологічній розбудові Української Револьюційно-Демократичної Партії. Співпрацював з І.П. Багряним в екзильному уряді УНР. Його організаторський хист залишив печать на Українській національній гвардії, організації колишніх репресованих в Радянському Союзі, а також і на Організації Української Демократичної Молоді, до створення якої ставився з усім властивим йому темпераментом і відданістю.

В 1949 році Микола Степаненко з сім'єю поселився в Сполучених Штатах. Працював викладачем у військовій школі мов і водночас завзято продовжував вчитись. В 1963 році в Сиракюзькому університеті отримав ступінь магістра, а в 1970 році Нью-Йоркський університет надав йому наукове звання доктора філософії. Перед отриманням магістерського ступеня деякий час працював в україномовній редакції "Радіо Визволення" в Мюнхені, Західна Німеччина, а згодом певний період співпрацював з україномовною службою "Голосу Америки".

Після отримання докторату, тоді вже професор, Микола Степаненко довгий час був керівником програми в Центральній Мічиганському університеті.

Був він також віце-президентом УНР в екзилі (1967-1984 рік), а згодом став віце-президентом Української Могилянсько-Мазепинської Академії, яку відновлено декретом Президента УНР -- екзильного уряду Української Народньої Республіки.

Микола Омелянович Степаненко належав до об'єднання українських письменників "Слово" і був

дійсним членом Українського наукового товариства імені Шевченка та членом цілого ряду американських та міжнародних літературознавчих і академічних об'єднань.

Та цьому багажу кінця-краю не видно. Так, наприклад, до всього згаданого слід додати, що д-р Микола Омелянович Степаненко був організатором у США земляцького Товариства сприяння Полтавському краєзнавчому музеєві, який на юнака Миколу мав винятковий національно-пробуджуючий вплив.

Мало того, професор Микола Степаненко був ще й полковником Вільного козацтва.

Після відходу на пенсію наступив перелом у житті непогамованого і незнати звідки беручого енергію діяча. Він вирішив присвятити решту свого життя Богові та Українській Автокефальній Православній Церкві... Подумав про це, заявив у голос, і ось, в 1989 році, тоді ще митрополит УПЦ в США і УАПЦ в Діаспорі, Владика Мстислав, висвятив д-ра Миколу Степаненка в сан ієрея. Отець протоіерей обслуговував парафії в штатах Орегон і Вашингтон.

І на цьому не закінчується перелік всього, до чого був причетний, чим займався, чому приділяв свою увагу Микола Омелянович як науковець, публіцист. Згадаємо тільки дещо. Є в нього багато статей і досліджень, пов'язаних з життям і діяльністю Симона Васильовича Петлюри, присвячених письменникам 20-х років, українській критиці від 1921 до 1981 року. Він писав і про "шістдесятників", і про проблеми новітньої людини в сучасній українській літературі за романом "Собор" Олеся Гончара та на тему "Українська культура в добу Брежньєва і Косигіна" тощо.

Чимало статей присвячено класикам української літератури, від Григорія Савича Сковороди починаючи.

Микола Омелянович Степаненко друкувався в багатьох журналах, газетах, збірниках, як наприклад: "Арка", "Наші позиції", "Визвольний шлях", "Рідне слово", "Українські вісті", "Прометей", "Америка", "Мета", "Вільна думка", "Український голос". Він був співредактором альманаха "Мур", журналу "Листи до приятелів", а також головою видавничої спілки "Прометей".

А скільки доповідей на найрізноманітніші теми прочитав Микола Омелянович Степаненко і не перерахувати в статті.

В серпні 1992 року, на святкуваннях з нагоди першої річниці Державности України, автор цих рядків зустрівся з Миколою Омеляновичем у Києві. Ієрей почувався щасливим, що пережив ці свята, що мав нагоду відвідати на запрошення полтавської міської ради рідну йому Полтаву. З ним разом був тоді колишній Президент УНР в екзилі Микола Плав'юк.

*Кредитова Спілка "Союз" вважає,
що наша майбутність -- це наші діти!!!*

І саме тому ми збудували майданчик для розваги наших дітей на оселі "Київ" при центрі культури імени св. Володимира в Оквілі. Але, коли йдеться про ваш фінансовий стан -- то Кредитова Спілка "Союз" не думає, що це теж є дитяча гра. Тепер Кредитова Спілка "Союз" має свій відділ також в Ошаві і в Міссіссага, при 26 Еглінтон Авеню Вест.

Запрошуємо відвідати будь-який наш відділ і стати членом родини Кредитової Спілки "Союз"!!!

Члени Кредитової Спілки "Союз" вірять у велике майбутнє української громади!!!

Наші адреси:

2265 Bloor Street West, Toronto	763-5575
406 Bathurst Street, Toronto	363-3994
31 Bloor Street East, Oshawa	432-2161
26 Eglinton Avenue West, Mississauga	568-9890

НОВЕ УКРАЇНСЬКЕ ПІДПРИЄМСТВО

Ігоря Лисика

The Solid Oak Co.

Kitchen Cabinets – finished – unfinished

Oak furniture

848 Simcoe St. South, Unit 2, Oshawa, Ont. L1H 4K8

Tel: 416 – 434-7204

Res: 576-9779

Дорогим панству В. і П. Родакам на згадку про зустріч на "Форумі", а більше -- на спомин про працю в ОДУМ-і й УРСююзі за "добрих старих часів".

о. М. Степаненко.

**На Всесвітньому форумі українців
у палаці культури "Україна".**

**Отець доктор Микола Степаненко (покійний),
Валентина Родак і Микола Француженко (автор
некрологу "Не сумуйте, полтавчани...").**

**Київ, Україна,
23-го серпня 1992 р.**

ЛЕВКО ЛУК'ЯНЕНКО, ПЕРШИЙ ПОСОЛ УКРАЇНИ В КАНАДІ.

(Закінчення зі стор. 6)

-- І останнє. Скажу словами відомого Вам представника української діаспори з Канади Степана Ільницького: "Україна сьогодні живе без батька, так їй не повинно жити". Які перші кроки, на Вашу думку, повинен зробити новий парламент і людина, яка стане на чолі нашої держави?

-- Я б сказав, що завдання стоять ті ж самі, що й зараз. Необхідно приватизувати економіку. У нас 94 відсотки економіки в руках держави. Зараз у світі немає такої країни, у якої б була вся економіка приватна. У будь-якої країни є два сектори -- державний і приватний. Державний сектор у нас становить майже сто відсотків. Я вважаю, що перше, найголовніше, питання -- в тому, щоб приступити до економічних реформ. Найближчим часом треба збільшити приватний сектор, хоча б до половини.

Для того, щоб щось зробити, треба мати добрий інструмент. Інструментом у політиці є уряд республіки і місцеве самоврядування. Зараз цей інструмент негодящий, він служить не інтересам України, а служить сам собі, своїм старим ідеям, старим зв'язкам і розкрадає Україну. Виборці України 27 березня 1994 року замінять людей у Верховній Раді на нових своїх представників, що врятують Україну від руїни.

Там вони взяли участь в перших Петлюрівських читаннях. Сам Микола Омелянович через хворобу не читав реферату. Але на його прохання на конференції було прочитано написаний ним ще 1945 р. вірш:

*Ще одна Покрова на чужині.
Ще рік один рубець на серці виїв.
Та ми все ж віримо, що прийде в Україну,
У Володимирів Золотоверхий Київ!*

*Ми мусимо прийти, бо кров не гине даром,
Бо мусить згинутися тиранія понура.
І спалахне ще раз земля моя пожегом,
Що розпалив його наш отаман Петлюра.*

*Ми підемо ще в бій, як йдемо на забаву,
Бо не згасає дух прапращурів хоробрих,
Ще відвоюєм нашим стягам славу,
А ворог згине, як загинули обри...*

*Сповнімо ж всі серця відваги духом ратним
І станьмо мислю державною єдині,
Щоб тризуб наш на стязі жовто-синім
Злетів над краєм соколом крилатим!*

Ти вірно послужив ідеалам української державності, наш Друже-Лицарю, і таким залишишся во віки в нашої і наступних поколінь пам'яті.

Нехай земля, що стала тобі рідною, заступить ту, де ти родився, навчився ходити, а потім і полюбив її більше власного життя...

У річницю смерті св.п. о. Миколи Степаненка, друкуємо некролог Миколи Вірного написаний ним 17-го березня 1993 року в день поховання покійного на цвинтарі Церкви-Пам'ятника св. ап. Андрія Первозванного в Бавнд Брук.

Вічна пам'ять спочилому душпастирю.

* * *

Чотири місяці до смерті св.п. о. М. Степаненка Валентина і Петро Родаки з Торонто одержали від нього обіжник, фотографію і листа такого змісту:

Сан Гозе, Каліфорнія,
листопад 1992 року!

Слава Ісусу Христу!
Високоповажани й дорогі панство Родаки!
Вибачте за цей "обіжник": після нещасливого випадку ще тяжко писати й навіть рухатися.

Поклін усім спільним знайомим і добрим людям.
З правдивою пошаною --

о. Микола.

Наші Дорогі,

Пишемо і висилаємо сьогоднішнє Різдвяне й Новорічне поздоровлення уже в період святкування прегарного американського свята Подяки (в останній четвер листопада) не з уваги на можливу перевантаженість поштової служби, а через те, щоб ще і ще раз подякувати Всемилоствому Богові за його великі ласки, що ними Він нас постійно обдаровує, і щоб хоч частково засвідчити до всіх вас нашу незмінну й гли-

боку пошану, відданість і вдячність та щоб виправдати затримку відповідей на листи численних друзів, приятелів і знайомих.

Події останніх майже чотирьох місяців (кінець липня -- кінець листопада) можна було б окреслити відомим крилатим висловом Олександра Олеся: "З журбою радість обнялась". В цьому твердженні, мабуть, немає нічого нового і своєрідного. Це -- ствердження загальнолюдського плину життя. Тільки ж у нашому, сказати б, "родинному мікрокосмосі" обое "протистоянь" винятково переаяскравились...

РАДІСТЬ. Бо вперше за півстоліття мені випала щаслива нагода відвідати Україну й місця мого дитинства та юнацьких літ, а найголовніше -- зустрітись з рідними.

ЖУРБА. Бо до цієї зустрічі не дожив мій ще єдиний брат Іван, знівечений режимом і обставинами, відійшовши у Вічність 29 березня. Лікарі не віщували й мені нічого доброго від такої далекої подорожі. Все ж таки я полетів і мав трохи клопотів, а щасливе повернення завдячую тільки Найліпшому Лікареві -- Господеві нашому й надзвичайно пильній та зворушливій опіці найрідніших-рідних у Києві і в Полтаві. І ще одна журба: під час святкувань державної незалежності в Золотоверхій Столиці не відчув я прослави імені великого ТЕОРЕТИКА, безстрашного воїна і полководця, БАТЬКА новітньої державності й МУЧЕНИКА -- сл.п. СИМОНА ПЕТЛЮРИ. Ситуацію трохи направила славна Полтава, влаштувавши "Петлюрівські читання" 26 серпня. Ті ж, які передавали його національно-державну спадщину, не виявилися "на висоті"... І не було належної згадки, а не тільки прослави, сотням тисяч ПЕТЛЮРІВСЬКИХ воїнів, полководців і будівничих ДЕРЖАВНОСТИ епохи УНР... Застійницька "партія влади" швидко "перефарбувалась" і парадувала під "національною формою" на догоду діаспорі й... демократичному Заходові. Але -- це тема для окремих розважань, а сил забракло... "Перехитрили жулики..."

Найновіша ж біда: нещасливий випадок по дорозі до Храму Божого 22 листопада з пораненнями (козацьке чоло розторошило переднє скло японської "Тойоти"; лице -- суцільна "маска-синяк"; ліве око закрито пухлиною; болі в шії й спині...). Розуміється, -- побували у шпиталі, перейшли пересвітлення, аналізи і всякі дослідження. "Напасник" одержав від поліції звинувачення і т.п.

"Могло бути гірше", -- але Найсвятіша Богородиця й наша Опікунка Пречиста Діва Марія зберегла нас при житті.

Повернення до нормальнішого стану триватиме тижні, якщо не місяці. І це перешкодить нашій звичайній активності та відкличності, за що ласкаво просимо вибачити.

Просимо про ваші молитви й залишаємося з любов'ю у Христі:

о. Микола
і п. М. Галина Степаненко

О. БЛОЩИНСЬКИЙ

ВИХОВНО-ВІДПОЧИНКОВИЙ ТАБІР

Місяць липень. Після достатніх дощів природа Північно-Американського континенту пишно зазеленіла. Зелениють гаї, досягають вишневі сади, дозрівають поля пшениці, а кукурудза уже вища людського зросту. Настало гаряче парке літо, а разом і сезон вакацій. Автомобільний рух на прекрасних автострадах США і Канади в цю пору року збільшується і, коли дивитись з підвищення якогось горбика чи гори на ці дороги, то виглядає, що авто снують, неначе мурашки в мурашнику. Безперервними стрічками тягнуться добре збудовані дороги через річки, мости, гори, понад прекрасними берегами так званих великих озер, через рівнини штатів Огайо, Ілліной, Індіана, Міннесота. Або чудовими краєвидами гір в штатах Нью-Йорку, Пенсильванія і других. І ось у цьому метушливому русі авт уважний спостерігач може зауважити наклейки значків на деяких автах англійською або українською мовами: "Україна нарешті вільна", "Ukraine Free At Last", або перехрещені українські та американські прапори, чи на жовтоблакитному фоні тризуб під словом "Україна".

Це їдуть американські українці десь на відпочинок чи провідати знайомих на відпочинкових оселях та курортах, що придбали по різних місцевостях Канади чи США, українські церковні та світські громади. І ось таке явище можна було спостерігати на оселі "Україна" коло міста Лондон в провінції Онтаріо. Сюди, наче шовковою ниткою, збіглись дороги, по яких їхали авто, якими батьки привозили дітей на відпочинковий табір. Тут їхали авто з табличками штатів Огайо, Мічиген, Ілліной, Вісконсин, Міннесота тощо. Канадські авто з Торонто, Аврори, Каледону, Ошави і т.д.

Після реєстрації дітей та оформлення різних документів, як от забезпечення на випадок хвороби чи тілесного ушкодження, капелян ОДУМ-у (яким за традицією є місцевий православний

священик) отець Володимир Кушнір при участі хору церкви Пресв. Тройці міста Лондону відправив молебень за успіх табору та побажав усім успіху і здоров'я. Після спільного обіду та пікніку розпочалися табори. Управа оселі подбала про те, щоб бараки, кухня, купальний басейн та площа були в чистому стані. Кухня з куховарками Галиною Володченко, Тетяною Педенко та Надією Кириченко подбала, щоб діти мали смачну та якісну страву.

Найголовніше, що кинулось в очі -- це той позитивний факт, що підготовкою таборів та організацією, іграми, розвагами й гутірками займалась майже виключно молода команда -- ті, кого наче тільки вчора привозили батьки маленькими на табори. Ці молоді люди, які у більшості закінчили університети і мають посади, де заробляють на хліб насущний, знаходять час і для праці на українській ниві. Таке відрядне явище є доказом того, що українська діаспора, zagrożена асиміляцією, має добрі шанси на існування та утримання надбань нашого народу на американському континенті. Командантом цього річного табору був Антон Лисик. На вигляд він суворий і поважний, його три брати та сестра є членами ОДУМ-у міста Ошави та активними членами дирекції оселі "Україна".

Командант був Тарас Ліщина. Це -- молода, здібна, на вигляд деколи надзвичайно серйозна людина, яку, за його словами, мама Раїса ще в пелюшках почала возити на табори. Його брат Віктор та сестра Світлана є завжди активні в ОДУМ-івській філії Торонто. А батько Леонід Ліщина є співредактором М.У.

Бунчужною була Софійка Костинюк. Ця жвава життєрадісна та моторна дівчина приклала багато творчої праці для виховання дітей та надавала тон табору.

Писарем табору та співвидавцем таборового бюлетеню була Галія Косогор, яка походить з родини активної в житті ОДУМ-у Чикаго та околиць. А хто з нас не знає

нашої гумористки конференсьє Шури Косогор?

Придивляючись до цих молодих здібних людей, відчуваєш зростання надії і впевненості що: Ми були. Ми є і ми будемо. І мені, сивоголовому Топівцеві, а колишньому секретареві філії Лондону (1950-ті роки) згадався вірш Наталі Забіли, яка так влучно висвітлює перехід поколінь.

Наталія Забіла

*За днями дні минають швидко-швидко
І геть спливають з рештками життя
Вже попереду нам виразно видко
Неподоланий строк і небуття.*

*Все менше нас... зникають давні друзі
У віковичній безвісті німій
А ми, живі, вже на останнім крузі
На фінішній, як мовиться, прямій...*

*Чи варто ж нам сягати все глибше
й ширше*

*Глибин життя без покриву й прикрас?
Чи варто знов писати вірші
І витрачати дорогоцінний час?!*

*О ні!... Не треба сумнівів і збочень!...
Хай нам щастить оцю пряму пройти
Одним диханням визначено-точним
В нещибному стремінні до мети.*

*Давайте ж, друзі, візьмемось за руки
І без вагань -- в останній перехід!...
Що ми не встигли -- встигнуть наші
внуки*

І, сподіваймося, зроблять все як слід.

РОЗКЛАД ТАБОРІВ ОДУМ-у НА ЛІТО 1994 РОКУ НА ОСЕЛІ ОДУМ-у "УКРАЇНА" -- ЛОНДОН, ОНТ.

Від 16-го липня до 23-го липня:

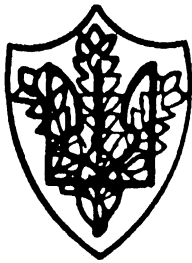
28-ий Табір Виховників
Юного ОДУМ-у

Від 24-го липня до 6-го серпня:

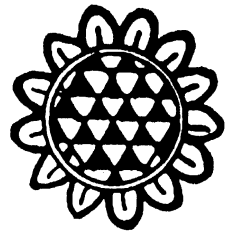
32-ий Відпочинково-Виховний
Табір Юного ОДУМ-у

За інформаціями звертатися
до:

Taras Lishchyna
26 Hampshire Hts.
Islington, Ontario M9B - 2K4
Tel. (416) 622-0482

СТОРІНКА ЮНОГО ОДУМУ

Оля ПІДБЕРЕЗКІНА

В ПРИСВЯТІ ВЕЛИКОМУ ПРОРОКОВІ

Мені п'ятнадцятий минає,
А я -- живу на чужині.
Комусь те сонечко сіяє,
Комусь тепло те посилає...
Комусь, комусь... та не мені.

Чому до мене доля клята?
Я так давно не бачу тата.
Стежки мої зросли бур'яном
В той час, що я за океаном.

Я тут в труні, жива в могилі.
Садки вишневі, серцю милі,
Черемха пахнуща і м'ята,
Земля квітуча і багата

Злиденна стала. Темну рясу
Накинув хтось і Божу ласку
До себе кличе рідна кров...
Бог є, чи хто його зборов?

Журба і розпач в ріднім краю
Не було і нема там раю,
Що нам Тарас великий зичив
І Україну возвеличив...

Що мій народ уваги вартий,
Та сміх пішов і зникли жарти.
Навколо атом, діти мруть.
Сріблястий м'ячик -- підла ртуть

До себе вабить і вбиває.
Холодна смерть не вболіває...
Що витанцьовує біда по колу,
Що стане мертве все і кволе,

О, Всесвіте, не втраť орлиний зір,
Народу українському повір.
Довічна зірочка із прадідів-дідів
Держава суверенна -- Бог, благословив.

Допоможіть їй в скрутний час
Щоб вільною була, як заповів Тарас.

Т.Г. ШЕВЧЕНКО

ДИВЛЮСЯ, АЖ СВІТАЄ

Дивлюся, аж світає,
Край неба палає,
Соловейко в темнім гаї
Сонце зустрічає.

Тихесенько вітер віє,
Степи, лани мріють,
Між ярами над ставами
Верби зеленіють.

повітряно Народня мелодія

ДІВ - ЛЮ - СЯ, АЖ СІ - ТА - Є, КРАЙ НЕ - БА ПА - ЛА - Є. СО - ЛО - ВЕЙ - КО В ТЕМНІМ ГА - І

СО - НЦЕ ЗУ - СТРІ - ЧА - Є. СО - ЛО - ВЕЙ - КО В ТЕМНІМ ГА - І СО - НЦЕ ЗУ - СТРІ - ЧА - Є.

Олексій КОНОВАЛ

СТЕЖКАМИ ЖИТТЯ

Редакція Енциклопедії Української Діаспори, якої центр є в Чикаго, влаштувала 19 лютого 1994 року імпрезу-панель в Українському Культурному Осередку на тему "Погляд в минуле", в якій взяли участь 11 панелістів, що розповіли про свою участь в суспільно-громадському житті та два доповідачі, які дали повнішу картину життя діаспори: Мирон Куропась та Василь Маркусь -- головний редактор "Енциклопедії Діаспори". Олексій Коновал був одним з панелістів "східняків", якого слово на панелі й містимо.

До Америки, до столиці Арканзасу Літтел Рок-у, прибула наш родина восени 1950 року. Українців там було лише дві родини нових емігрантів. Було ніби ще кілька осіб-українців, які рахували себе прогресистами й вважали, що нам треба їхати в Україну, а не в Америку. Старанням однієї з тих родин нових емігрантів й вислано було нам афідавіт.

Я і мій старший брат відразу знайшли працю. А батькові, без знання мови, маючи 50 років, було тяжче знайти постійну працю. З газети "Свобода", яку ми передплатили, довідалися, що в Чикаго є багато українців, що там в Кучера можна купити українські платівки й легше знайти працю. Спершу вирушає в Чикаго брат, а в скорому часі й решта родини. В п'ятдесятих роках в Чикаго з працями було не зле, а знайти мешкання то була ціла проблема. По місті головними вулицями їздили день і ніч голосні трамваї. На перехресті вулиць Чикаго і Мілвокі знаходимо маленьке мешкання. Кімнати малі, ogrівання вугіллям. В них немає ні теплої води, ні ванни. Купатися ходили до публичної лазні. Помаленьку встатковуємося.

Довідуємося, що є церкви. Новоприбулі нарікають, що в православній церкві не так правлять, як правили вдома. Церква не має вівтаря, священник не так кадить, а кадило має якісь дзвінки. Треба, мовляв, творити свою парафію. Запрошують й нас на збори, де єпис-

коп Григорій закликає створити свою парафію й каже, що вже найшли церкву, яку можна купити.

В Німеччині, в Ельвангені, я був в Пласті. Але, як переїхав до школи в Новий Ульм, там в Пласті почувався чужим, зайвим, непотрібним. Виходить, що багато молоді батьків "східняків" почувалися так, як і я. В Нью-Йорку 1950 року створено Об'єднання Демократичної Української Молоді (ОДУМ), до якої в більшості належала молодь, яка не знаходила собі місця ні в Пласті, ні в СУМ-і -- тобто православна молодь.

В Чикаго створено філію ОДУМ-у. Запрошують й нас, братів, стати її членами.

В будинку Б. Музики, побіч похоронного заведення, домівка ДОБРУС-у та ОДУМ-у. Там підготовляють якусь п'єсу. Пізніше ОДУМ перекочував під парафією св. Покрови. Але, щоб охопити більшу кількість молоді з різних парафій, ОДУМ почав думати про домівку окремо від церкви, чи навіть купити свій власний дім.

В Німеччині закінчив я п'ять класів гімназії. Своїми роками в Америці "гайскул" переріс, а щоб піти до університету, знанням не доріс. Іду на підготовчі курси разом з багатьма молодими американцями, які вийшли з армії й також мають подібні до моїх проблеми. Після трьохмісячного курсу здаю вступні іспити до Іллінойського університету й починаю навчання в Неві Пієр. Батьки купують хату коло Гумболт парку. Брат одружується. В 1954 році американська економія має проблеми. Звільняють багатьох з праці. В тім числі й мого брата, а за куплену хату треба платити моргедж. Між перервами в університеті я працюю. Щоб допомогти батькам фінансово, вирішив один семестер попрацювати. А в той час мене, як не студента, забрали в армію. Два роки перебув в Німеччині. Відвідав країни Європи під час вакацій. Завітав й до Нового Ульму, де ходив до української школи. Там мене учили укра-

їнської мови Дмитро Нитченко та Анатолій Юриняк. Там жив Іван Багрянний та виходила газета "Українські вісті", яку я отримував в армії і знав, що діється в українському житті. Редактором газети тоді був Віталій Бендер, автор книги "Марш молодости" та інших. Просить, щоб щось написав за свою подорож по Італії та Швейцарії. З газети довідуюся, що в Чикаго Комітет оборони Вовківця робить старання, щоб не депортували осіб, які щоб уникнути примусової репатріації написали, що вони походять з Галичини або були старими емігрантами. Бо колишні польські громадяни не підлягали репатріації. І так багато "східняків" силою обставин стали галичанами. Д-р Роман Смух та Василь Ростун -- керівники Комітету -- після довгих старань дістали дозвіл при отримванні громадянства, зробити поправку без покарання. Повертаюся з армії. Маю безкоштовне навчання в університеті, який закінчую в 1961 році в ІІТ. В скорому часі одружуюся з одумівкою. ОДУМ купує свій дім, проявляє особливу активність. Творить струнну оркестру, струнний ансамбль, танцювальну групу та співочі групи. Я веду кореспонденцію з Григорієм Китастиєм й запрошую його очолити тут бандуристів.

До Америки починають приїздити різні групи з України. Дехто каже їх бойкотувати, дехто зустрічати. Я належав до тих, що казали: не треба боятися гостей з України. До таких належав й редактор "Українського життя" доктор Тома Лапичак. Ми "східняки", яких і так рахували за "менших" патріотів, ніж тих, що походили з Галичини, влаштували зустріч з групою Катерини Колосової, в якій був один з Майбородів, співак і композитор Сергій Козак, Ірина Вільде та інші. Також влаштували зустріч з Віталієм Коротичем. Між тими, що зустрічалися з відомими діячами України, був і Григорій Китастиєв.

Стараннями середовища, до якого належав і я, створили громадський комітет, щоб відзначити річницю Гр. Китастого. Багато вийшло з комітету, бо, мовляв, Китастий не заслуговує вшановання після зустрічі з людьми з України.

В ОДУМ-і я увесь час брав активну участь. Редагував одумівські сторінки при "Свободі" та "Українських вістях", а в "Укр. житті" вів "Куток одумівця". Нашим старанням був запрошений до Америки Іван Багрянний. Ми робили старання, щоб йому було дано Нобелівську премію. Члени ОДУМ-у вчили в школі українознавства, а їх діти були учнями. Ми з дружиною вчили понад десять років в школі св. Володимира, а п'ять років я був директором школи.

Наші діти, син і дочка, були активні в ОДУМ-і, ходили до школи українознавства впродовж десяти років. Через те, що околиця, де жили ми, стала гіршати, а фінансово ми були забезпечені, домовилися з контрактором, щоб побудував в Арлінгтон Гайтс нам нову хату, недалеко від амер. школи, потягової станції та дороги до Чикаго. Звичайно, приходилося виїздити рано в суботу, а вертатися додому пізно увечері після школи, сходи́н та проб в ОДУМ-і.

Син і дочка здобули вищу освіту. Син інженер-хімік, а дочка після закінчення студій в Іллінойському університеті в Урбані-Шампейн, де вона була головою студентської української громади,

пішла на медичні студії. Тепер вона є очним лікарем.

Хоч я політикою цікавився з давніх давен, але до політичної партії записався вже після смерті Івана Багряного, в грудні 1967 року, до партії УРДП, Української Револьюційно-Демократичної Партії, партії до якої належали в більшості особи з східних та центральних земель України. Так як я був активний в одумівському житті, в скорому часі втягли мене в провід партії Багряного. І до цього часу я у ній активний. Я також є у Фундації Івана Багряного, яка є власником газети "Українські вісті". Видали ми багато вартісних книжок. Я є і головою Секретаріату УДРП. Колись, як тут в Чикаго був з доповіддю гість з Англії Віталій Бендер, то він сказав, що українською еміграцією керують галичани та полтавці. І до певної міри він мав рацію. Багато полтавців активні в суспільно-громадському та політичному житті української діаспори. Люди з західних областей України, безперечно, є активніші, ніж люди з східних та центральних земель України. Бо по-перше, їх більше, свідомість там була більша, а крім того виїхала на еміграцію з Галичини сметанка: лікарі, адвокати, вчителі, професори, бизнесмени -- люди, які були активні в політичному житті націоналістичних партій. Розкол та поділ в ОУН приніс величезну шкоду українській справі. Для нас, "східняків", всі вони були птахами з того самого

гнізда, й ми не бачили великої різниці між одними чи другими. Як одні, так і другі хотіли керувати, а нас, "східняків", відсунути на задній план, як щось менше варте. Це видно наглядно з "Історії України" англійською мовою, яку написав Орест Субтельний, особа молодшого покоління, але вихована в родині з ментальністю Галичини. Він у своїй праці не знайшов місця на згадку про організації людей з східних областей України, не згадав майже ні одної відомої особи, як Багряного, Китастого, Костюка, Майстренка, мит. Мстислава. Для нього є лише українська католицька церква, дві ОУН та організації людей з Галичини.

До людей західних областей України ми, "східняки", самозрозуміло мали жаль. Багато з них вважало, що вони говорять чистою українською мовою, а наша мова є зрусіфікована, нечиста.

Але mimo того, mimo різних непорозумінь, ми старалися спільно тягти український віз. Одні, розчаровані, відпадали, на їх місце приходили інші. Але, як громада, я рахую, ми не дописали. Ми б могли мати сильну одну українську молодечу організацію, сильну громадську централю, добру українську школу й ті, що стоять тепер осторонь, силою обставин мусіли б до них належати. Але тепер, коли Україна стала незалежною державою, наші обов'язки, наші цілі й напрямні мусять бути переглянуті й скеровані в одне русло.

ЗУСТРІЧ

ОДУМ-у

З УКРАЇНСЬКИМ ГРОМАДЯНСТВОМ У 1994 РОЦІ

відбудеться

**від 2-го до 4-го вересня
в Детройті, США**

ДІЯЛЬНІСТЬ ЯРА СЛАВУТИЧА В УКРАЇНІ

Протягом минулих трьох років (1990-1993) Яр Славутич побував в Україні чотири рази. У 1993 р. -- уп'яте, на запрошення Київського університету прочитати новий курс про укр. літ. діаспори, зокрема Канади. Брав участь у конгресі Міжнародної Асоціації Україністів, у фестивалі поезії "Золотий гомін", у з'їзді "Меморіалу", у двох річних шевченківських святкуваннях, у відзначенні 500-річчя українського козацтва в Запоріжжі, у з'їзді письменників України тощо. Запрошений до редакційної ради ж. "Соняшник", обраний членом СПУ.

Надруковано добірки поезій, деякі з супровідними статтями, у "Літературній Україні" та в журналах чи річниках "Київ", "Всесвіт", "Вітчизна", "Поезія", "Дніпро", "Дзвін", "Тернопіль", "Українська культура", "Жінка", "Літературно-науковий вісник" (1993), "Україна", "Ukraine" (англ.), "Бори-

стен" (Січеслав), "Хортиця" (Запоріжжя), "Прапор" (Харків), "Саксагань" (Кривий Ріг), "Поріг" і "Степ" (Кіровоград), "Донбас", а також у газетах "Сільські вісті" (тираж два з половиною мільйона прим.) і "Молодь України" (тираж близько мільйона прим.) та в обласних газетах Києва, Львова, Вінниці, Тернополя, Чернігова, Кіровограду, Січеслава, Запоріжжя, Кривого Рогу, Херсону, Черкас і Луганського. Відвідав 50 міст і понад 60 сіл, виступав на літ. вечорах у палаці "Україна" та у Львівському оперному театрі, а також у радіо й телебаченні. Читав лекції в шістьох університетах і п'яťох педінститутах. Літературні дослідження надруковано в "Літературній Україні", в ж. "Мовознавство", "Слово і час" та "Всесвіт", у зб. "Золотий гомін".

Видано нові твори, написані переважно в Україні: "Шаблі

тополь" (К.: Український письменник, 1992), збірник досліджень і статей "Меч і перо" (К.: Дніпро, 1992), мартиролог укр. літ. "Розстріляна муза" (К.: Либідь, 1992). Перевидано зб. "Живі смолоскипи" (Львів: Каменяр, 1992), спогади "Місцями запорозькими" (Л.: Меморіал, 1991), твори на істор. теми "Слово про Запорозьку Січ" (Січеслав: Січ, 1991, друге вид. -- 1992, нагороджене премією ім. Д. Яворницького), "Соловецький в'язень" (К.: Веселка, 1992). Саме друкується "Моя доба" (Львів: Меморіал, 1993), В-во "Дніпро готує до друку двотомник.

В Едмонтоні видано збірник вибраних досліджень і статей "Українська література в Канаді" (1992), "Три поеми й шість поезій" (1992), двомовну збірку, з перекладами Р.О. Татчина, О. Фербей та В. Кіркконела.

Вітаємо шановного поета Яра Славутича з 75-тиліттям!

Бажаємо нашому довголітньому читачеві "Молодої України" дальших творчих успіхів у його праці.

Члени редакційної колегії журналу "Молода Україна".

КАНАДСЬКА ДОПОМОГА

Канадське міністерство закордонних справ і міжнародної торгівлі асигнувало 2.5 млн. дол. для технічної допомоги в перших демократичних виборах до українського парламенту.

Міністер закордонних справ Канади, Андре Уелет сказав: "Канада є особливо зацікавлена в цих перших багатопартійних виборах в Україні тому, що багато канадців мають родинні та історичні пов'язання з Україною".

На прохання українського уряду Канада постачає 445 тонн па-

перу зі спеціальними охоронними властивостями, який вживатиметься для друкування виборчих бюлетенів під час виборів. Канада також тісно співпрацює з центральною виборчою комісією в Україні, постачаючи технічну допомогу і вишкіл для спостерігачів під час виборів. Канадський експерт з виборчої ділянки перебуває тепер в Києві як дорадник на протязі трьох місяців. Канадські спеціалісти також вишколюватимуть журналістів, які мають звітувати про висліди виборів.

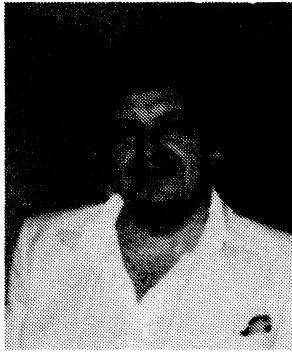
З початком березня Канада вишле до Києва невелику групу дорадників, а десять днів перед виборами більшу групу спостерігачів, які подорожуватимуть по Україні і слідкуватимуть за процесом виборів. Їхній рапорт, разом з технічною оцінкою, як і спостереження канадської амбасаді в Києві, становитимуть базу для офіційного висновку про вибори.

Степан Яворський,
Оттава, Канада.

СВ.П. АНАТОЛІЙ І ВІКТОР ЩЕРБАНІ

**ВІДІЙШЛИ
У ВІЧНІСТЬ**

Св.п. Анатолій Щербань.

По довгій і тяжкій недузі, проживши 48 років, відійшов у вічність 6 січня 1994 року св.п. АНАТОЛІЙ ЩЕРБАНЬ, син Ілька і Катерини Щербанів.

Зовсім несподівано, 15 січня 1994 року упокоївся їх другий син -- св.п. Віктор, народжений 18 серпня 1941 р. на Харківщині.

Шлях родини Щербанів з України в Канаду, як і всіх тих, що лишили рідний край, був нелегкий. 1943 р. (Вікторові було два й пів роки) під обстрілом гармат, родина лишає Україну і поселяється в Німеччині. По закінченні війни, батько, мати й два сини (Анатолій народився 15 квітня 1945 р.) переїжджають в Англію. Виявилось, що для Віктора англійський клімат був несприятливий. Він почав хворіти на ревматизм, і тому родина Щербанів переїхала в Канаду і поселилася в місті Торонто. Батьки тяжко працювали, щоб забезпечи-

Св.п. Віктор Щербань.

ти життя в новій країні, а сини ходили в англійську школу, а також і в українську при катедрі св. Володимира. Старший син Віктор закінчив XI-у класу середньої школи, брав курси автомеханіка (дістав диплом), і працював по своїй спеціальності. Молодший брат Анатолій не відставав. Він закінчив XII-у класу середньої школи, бізнесову школу, і працював банкіром. За сумлінну працю одержав підвищення і став директором банку в провінції Квебек. Коли банк перекупила "Canada Trust" Анатолій повернувся в Торонто і влаштувався на роботу в компанії "Premog Trust". У цей час його спіткала тяжка недуга, з якої він не міг вилікуватись; хворів він п'ять років. І от, на протязі 10-ти днів відійшли у вічність два брати -- Анатолій і Віктор. Поховані св.п. Анатолій і Віктор на цвинтарі св. Володимира в Оквіл, Онтаріо.

Св.п. ВІКТОР ЩЕРБАНЬ залишив у смутку дружину Галину і сина Марка, а покійний Анатолій -- дружину Марджорі, дочку Стефанію і сина Михайла. Обидва залишили у невимовному горі й смутку маму Катерину Щербань, сестру Мілю з чоловіком Норманом та дітьми Ларою, Христомфором і Михайлом та брата Миколу з дружиною Синді й дітьми Дженефер, Матвійком і Келлі.

У похоронних відправах участь взяли: високопреосв. Єпископ Юрій, отці-настоятелі катедри св. Володимира -- о. протопресв. П. Бублик, о. прот. Б. Сенцьо і о. В. Макаренко, настоятель церкви св. Димитрія у "Long Branch". У далеку дорогу прощали братів Щербанів куми, друзі, знайомі, члени катедральної громади та ОДУМ-у й ТОП-у.

Вічна пам'ять Вікторові й Анатолієві!

Нехай канадська земля буде їм легкою.

Під час тризни в пам'ять Анатолія Щербаня (тризною проводила заступник голови ЦК ОДУМ-у Ва-

лентина Родак) і в пам'ять Віктора Щербаня (Леонід Ліщина -- редактор журналу "Молода Україна" перерів програму тризни), та в 40-і дні смерті обох спочилих братів, присутні, замість квітів на свіжі могили склали пожертви на катедрі св. Володимира, на осередок культури ім. св. Володимира, на "Cancer Society", на ОДУМ-івську радіопрограму і на журнал "Молода Україна".

Редакція й адміністрація журналу "Молода Україна" та керівник радіопрограми висловлюють шановній і дорогій Катерині Щербань та всій її родині щиросердечні співчуття і бажають їм сили й витривалості пережити велике горе. Всім жертводавцям висловлюють подяку за підтримку.

ПОЖЕРТВИ В ПАМ'ЯТЬ АНАТОЛІЯ ЩЕРБАНЯ НА ЖУРНАЛ "МОЛОДА УКРАЇНА"

Катерина Щербань	\$25.00
Люба і Олександр Харченки	25.00
Раїса і Леонід Ліщини	25.00
Валентина і Петро Родаки	25.00
Тамара і Василь Мучички	25.00
Лідія Кізюк	
(Вінніпег, Манітоба)	20.00
Марта Мельничук	20.00
Стефан Федченко	20.00
родина Козурків	20.00
Василь Руденко	10.00
Федір Білаш	10.00

ПОЖЕРТВИ В ПАМ'ЯТЬ АНАТОЛІЯ І ВІКТОРА ЩЕРБАНІВ

Ольга і Микола Співаки	
(Лондон, Онт.)	\$100.00
Мотря Носовенко	
(Вітбі, Онт.)	50.00
Тамара і Григорій Неліпи	
(Вітбі, Онт.)	50.00
Іван Шевченко	
(Лондон, Онт.)	25.00

Надія й Іван Данильченки	
(Міссіссага, Онт.)	
(в пам'ять	
Віктора Щербаня)	25.00

ЖЕРТВОДАВЦІ НА РАДІОПРОГРАМУ "МОЛОДА УКРАЇНА" В ТОРОНТО (за 1993 рік)

(лютий - березень)		спочилих братів Василя і Бориса, які упокоїлись 25.07.1990 і 26.07.1990)		50.00	св.п. Олександра Тимошенка)		100.00
Петро Копил (сердечно дякую за цікаву різдвяну програму)	\$50.00	Евфросинія Літвінова (замість квітів на свіжу могилу Олександра П. Харченка)		25.00	Василина Богдан		10.00
Анатолій Омельченко (на нев'янучий вінок у XI-у річницю смерті мами, св.п. Олександри Омельченко)	40.00	"Муза" -- Український Драматичний Ансамбль		20.00	(грудень)		
Галина Шапка (з нагоди 80-тиліття Василя Шапки)	50.00	(вересень)			Ніна Козій 25.00		
(квітень)		Броніслава Тимошенко (у пам'ять чоловіка Олександра, який упокоївся 7.09.1993 р.)		30.00	УДРП (Торонто, Онт.) 50.00		
Броніслава і Олександр Тимошенки (на писанку)	26.00	Віра і Андрій Ліщини (вітаємо з річницею радіопрограми)		30.00	Анна Семенген (у 9-ту річницю упокоєння дорогого чоловіка св.п. Петра Семенгена) 100.00		
Євгенія і Тиміш Таборовські (вітаємо з Великоднем!)	25.00	(жовтень - листопад)			ПОЖЕРТВИ В ПАМ'ЯТЬ АНАТОЛІЯ ЩЕРБАНЯ НА РАДІОПРОГРАМУ "М.У."		
(липень - серпень)		о. Федір Легенюк		50.00	Марія і Григорій Романенки (Торонто, Онт.) \$50.00		
Марія і Григорій Романенки (у річницю передчасно)		Катерина Щербань (у пам'ять Олександра Тимошенка)		50.00	Анна Хиль (Торонто, Онт.) 10.00		
ЛИСТ ВІД РАДІОСЛУХАЧА		та з нагоди річниці радіопрограми)		30.00	Ольга Хомич (Торонто, Онт.) 5.00		
		Клавдія і Микола Гаврилюки (Ст. Кетеринс)		20.00	Соня Лемеза (Торонто, Онт.) (в пам'ять братів Щербанів -- Анатолія і Віктора) 15.00		
		Леся і Олександр Тимошенки (у пам'ять дорогого батька)			За фінансову підтримку всім жертводавцям щиро дякуємо.		
					<i>Керівник і диктори ОДУМ-івської радіопрограми "Молода Україна".</i>		

3-го жовтня 1993 р.

Високоповажана пані В. Родак!

Прийміть від мене і моєї дружини найсердечнішу подяку і запевнення великої до Вас пошани за таку милу й приємну несподіванку, якою Ви, дорога пані Валю, до сліз зворушили наші найглибші почування та серед теперішнього духово-морального холоду -- обігріли приятельським теплом наші серця. Це сталося минулої суботи на радіопрограмі "Молода Україна", з нагоди 40-ліття священства і моєї душпастирської праці в лоні нашої св. Української Православної Церкви в Канаді.

Дякуємо Вам, дорога пані Родак та достойній дирекції радіопередачі "Молода Україна" і бажаємо всім Вам ще кращих успіхів у Вашій патріотичній і відданій праці для добра нашої прибраної Батьківщини -- Канади та нашої спільної Матері Вільної України! Щастя Вам Боже!

З великою до Вас пошаною,

(Митрофорний прот. Ф. Легенюк і добродійка Марія

Під час перерви в роботі VI-го Світового Конгресу Українців.
Добр. Марія Легенюк, Данило Шумук і митр. прот. Федір Легенюк.

Торонто, 6.XI.1993 р.
Фото -- Петра Родака.

П.С. Залучуємо скромну жертву на підтримку радіопередачі "Молода Україна".

ЛИСТИ ДО РЕДАКЦІЇ

Веселих, спокійних, радісних свят і щасливого Нового Року засилає з України Ваш читач. Христос Раджається!

Лунь Остап

Львів-Київ

Членові редакційної колегії журналу "Молода Україна"

В.Ш. пані Валентині Родак!

Наближається Новий Рік, Різдво Христове, Йорданські Свята -- Водохрещення; коли вся незалежна Україна буде торжествувати і веселитися усім, чим нагородив нас Всевишній. Незважаючи на багато труднощів, негараздів, інших негативів, ми твердо віримо, надіємось на розум і терпіння, яке переможе все лихе.

Ваш журнал "М.У." вселяє нам певности, що коли є така молодь на землі, яка спосібна розуміти і слухати своїх порадників, вчителів, друзів, які багато років працюють на громадсько-культурно-освітній ниві -- гідна волі і незалежності.

Тож будьмо разом і єдині не тільки в час Різдва Христового і Нового Року, а завжди.

З нагоди Різдва Христового і Нового Року, щиро вітаю редакційну колегію журналу "М.У." і голову Ц.К. Об'єднання Демократичної Української Молоді п. М. Мороза. Усім, хто причетний до видавництва, щиро бажаю:

Здоров'я -- міцного!
Завзяття -- постійного!
Звитяги -- творчої!
Наснаги -- незглимимой!
Успіхів -- безмежних!
Життя -- щасливого!
Добра -- великого!
Затишку -- домашнього!
Радощів -- родинних!
Злагоди -- сімейної!
Втіхи -- солодкої!
Товариства -- веселого!
Любови -- всезагальної!
Долі -- щасливої!
Шани -- вселюдської!
Аптеки -- ніякої!!!

До редакції "Молода Україна"

Вітаю Вас із Новим 1994 роком. Бажаю Вам всього доброго, міцного здоров'я та успіхів у плідній праці!

Висилаю передплату на 1994 р. та маленьку лепту на пресфонд. Всього разом 35 дол.

Остаюся з пошаною.

В. Логин,
Гамільтон, Канада.

Вельмишановний пане Ліщина!

З великою приємністю прочитав Ваш допис у "Молодій Україні" за грудень минулого року про український схід. Я побував там і бачу, Ви не помилилися на малу йоту. Треба нам усім разом підтримувати той край. Я вже пожертвував 150 дол. їхньому місячникові "Кам'яний брід". Хотів би, щоб інші східні українці також допомагали нашим східним братам стати на національні ноги.

Додаю передплату на "Молоду Україну" на 1994 р. для моєї дочки, що живе у Торонто. Прошу слати журнал на її адресу.

З правдивою пошаною, щиро Ваш

Яр Славутич,
Едмонтон, Канада.

До редакції журналу:

З великою приємністю прочитала я в журналі "М.У." за березень-квітень цінний допис Ірини Кобрин про Віру Ворскло. Її вірші такі прекрасні, що від них неможливо відірватися.

Звертаюся до Вас зі щирим і сердечним проханням допомогти мені дістати збірку віршів Віри Ворскло. Дуже Вам дякую.

З пошаною,

Ваша Людмила,
Клівленд, Огайо.

Шановна пані Людмилло!
Вашого листа переслали Вірі Ворскло в Ошаву.

Редакція

Дорога пані Валентино!

Щиро Вам дякую за журнал "Молода Україна" ч. 421. Журнал чудово зредагований, матеріал музично-мистецького характеру надзвичайно цікавий і унікальний. Слава Вам і шана!

Ростислав Василенко,
Оттава, Онтаріо.

Добрий день шановні добродії!

Вітаю Вас з Різдвом Христовим!
Вітаю Вас з Новим 1994 роком!

Зичу щастя, доброго здоров'я, успіхів у всіх мирських справах і мріях!

Пишу до Вас за порадою пана Одарченка з радіостанції "Голос Америки". Може Вам стануть в пригоді мої кросворди.

Коротко про себе: Мені 45 років; не можу ходити по кімнаті, пересуваюсь в колясці, а дуже хочеться бути корисним людям; пишу, допомагаю донці готувати до гімназії домашні завдання (вона вчиться в 10 класі); складаю кросворди. Опублікування мого кросворда буде для мене більшим життєвим стимулом, ніж будь-які ліки. Можу ще надсилати кросворди. Скажіть тільки, які Вам більше до вподоби, що Вас цікавить, на скільки слів.

Бойко Володимир Григорович,
Кривий Ріг, Україна.

Шановний Володимире Григоровичу!

За листа дякуємо. Кросворд опубліковуємо. Надіємось, що наші читачі зацікавляться Вашою працею.

Бажаємо Вам кріпкого здоров'я і дальших успіхів.

Редакція

ПРИВІТАННЯ БОРИСОВІ ЯРЕМЧЕНКУ

Друзі, знайомі й ОДУМ-івці сердечно вітають довголітнього ОДУМ-івця і ТОП-івця з його 70-тиліттям.

Колишньому голові ОДУМ-івської оселі "Україна" бажають

МНОГІ ЛІТА!

Редакція і адміністрація журналу "Молода Україна" також вітають свого довголітнього читача і бажають шановному ювілярові міцного здоров'я.

МОЛОДЬ -- МАЙБУТНЄ НАЦІЇ!

ПОДЯКА З УКРАЇНИ

Добрий день, дорога бабусю!

Нам з Маринкою дуже подобалися ведмедики та намисто. Дуже Вам дякуємо! Вітаємо з Різдом Христовим!

В нас дуже довгі канікули, з 27 грудня по 31 січня.

В нас є кішка. Вона народила 3 котенят.

До побачення.

Юля, Марина.

ЗРОБІТЬ ПРИЄМНІСТЬ

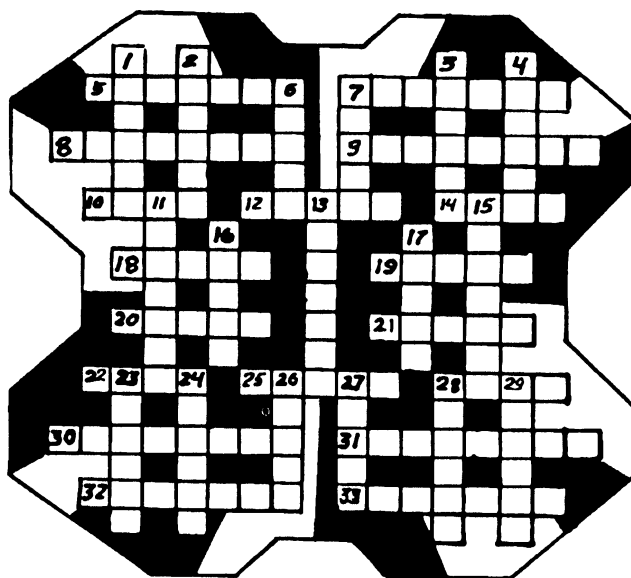
і користь

Вашим дітям --

пошліть їх літом

на один із таборів ОДУМ-у

ХРЕСТИКІВКА

Запитання

По горизонталі.

5. Історичне місце на півночі Криму.
7. Президент України.
8. Гладенька поверхня, що відбиває світло.
9. Примітивне житло.
10. Пора року.
12. Кравецький інструмент.
14. Водяний потік на поверхні Землі.
18. Попередній начерк.
19. Деталь риболовної снасті.
20. Парний орган у людини.
21. Музично-театралізований твір.
22. Наказ президента.
25. Стан обдуреного.
28. Помутніння повітря.
30. Своєрідна особливість людини.
31. Ягідна культура.
32. Неточність.
33. Документ, підтвердження чого-небудь.

По вертикалі.

1. Прилад для визначення маси.
2. Бджолиний дім.
3. Майстер декоративно-прикладного мистецтва.
4. Річ, необхідна в житті людини.
6. Рослина, з якої роблять віники.
7. Січковий воїн.
11. Оливкове дерево.
13. Річ школяра.
15. Комплекс споруд для випробування коней.
16. Невелика довгохвоста тварина.
17. Людиноподібна тварина.
23. Товстий папір.
24. Звернення на транспаранті.
26. Німецька грошова одиниця.
27. Риболовна снасть.
28. Нешира форма згоди.
29. Поетичний жанр.

Відповіді будуть
в одному з наступних чисел
журнала "Молода Україна".

НА ПРЕСОВИЙ ФОНД "МОЛОДОЇ УКРАЇНИ" ПОЖЕРТВУВАЛИ:

Євфросинія Літвінова, Торонто, Онт. (на нев'янучий вінок св.п. М. Гетьманчука)	\$25.00
Валентина Родак, Торонто, Онт. (замість квітів на свіжі могили св.п. О. Харченка і М. Гетьманчука)	55.00
Олександр Тимошенко, Міссіссага, Онт. (на нев'янучий вінок бл.п. батька О. Тимошенка)	100.00
Марія і Григорій Романенки, Торонто, Онт. (на свіжі могили св.п. О. Харченка і О. Тимошенка)	50.00
Під час тризни в пам'ять О. Тимошенка зложили: Головна Управа Коша Старших Виховників ОДУМ-у (голова -- В. Ліщина)	100.00
Є. Літвінова	30.00
Р. і Л. Ліщини	25.00
А. Красиловець	25.00
О. Харченко	25.00
А. Омельченко	25.00
В 40-ий день смерті св.п. О. Тимошенка на нев'янучий вінок склали:	
Б. Тимошенко (дружина)	30.00
О. Тимошенко	100.00
А. Омельченко	25.00
приятелі	90.00

Валентина і Петро Родаки, Торонто, Онт. (в пам'ять О. Тимошенка)	25.00
Ольга і Микола Співаки, Лондон, Онт. (на нев'янучий вінок в ХІ-у річницю смерті св.п. сина Дмитра)	200.00
Євфросинія Літвінова, Торонто, Онт. (замість квітів на могили пок. свата С. Родака)	30.00
Микола Зеленко, Торонто, Онт.	100.00

(продовження
в наступному числі)

Жертводавцям і прихильникам
"Молодої України" щира подяка.

Редакція і адміністрація "М.У."

Ділимося сумною вісткою, що з волі Всевишнього, 17 грудня 1993 р. відійшла від нас наша найдорожча мама, бабуся і прабабуся, бл. пам'яті Параскева Вітоль, на 94 році життя. Похована на українській ділянці кладовища "Mt. Pleasant" в Лондоні.

Нехай канадська земля буде легкою нашій мамі а пам'ять про неї буде вічною серед нас.

Дочки:

Марія Матвіїв з родиною,
Ніна Кузьменко з родиною.

Замість квітів на пресовий фонд "Молодої України" пожертву склали Оксана Метулинська -- 60 дол. і Раїса Оборковська -- 20 дол., а збірка на фонд "Діти Чорнобиля" принесла 1,118 дол.

Дочкам св. п. Параскевії Вітоль та їхнім родинам висловлюємо найсердечніші співчуття.

Хай канадська земля буде їй легкою, а пам'ять про неї завжди з нами.

За пожертву щиро дякуємо.

Редакція і адміністрація "М.У."

Приєднали передплатників:

Катерина Щербань, Торонто, Онт.	1
Петро Копил, Міссіссага, Онт.	1
Валентина Родак, Торонто, Онт.	2

Щиро дякуємо наступним читачам за пожертви на:

-- Канадсько-Український Фонд Бориса Гмирі Дмитрові Кірову (Гошен, Інд., США)	\$50.00
--	---------

-- Музей ім. Гната Хоткевича
в Харкові

Петрові й Ользі Матулам (Потомек, Мд., США)	20.00
Василеві Шевченку (Форт Вейн, Інд., США)	10.00

книжечку Л. Горлиці передамо
Галині Хоткевич

Радо приймемо пожертви всіх,
що бажають допомогти, а листи і
пожертви просимо надсилати на
таку адресу:

Borys Hmyria Fund
or
Khotkevych Museum
c/o Mrs. W. Rodak
12 Minstrel Drive
Toronto, Ontario M8Y - 3G4

Слухайте радіопрограму ОДУМ-у
"МОЛОДА УКРАЇНА"

з радіовисильні
СНІН НА ХВИЛІ АМ 1540
в Торонто

КОЖНОЇ СУБОТИ
від 7:30 до 8:00 вечора

Керівник: Петро Родак
Диктори: Валентина Родак
Леонід Ліщина
Олександр Харченко

"МОЛОДА УКРАЇНА" служить
українській громаді від 1971 року.

MOLODA UKRAINA

If not delivered please return to:
Box 40, Postal Station "M"
TORONTO, ONT., CANADA
M6S 4T2

**Ціна 2.50 дол.
в США і Канаді**

N. - J. SPIVAK LTD.

1158 Wonderland Road
LONDON, ONTARIO
N6L 1A6
(PRE-MIX CONCRETE)

LENNOX

DEALER

SNIH

HEATING & COOLING LTD.
LONDON, ONTARIO

WALTER SNIH
President

Telephone
(519) 649-4964

"УКРАЇНСЬКІ ЧЕКИ"

**УКРАЇНСЬКІ ЧЕКИ
(ДРЕФТИ) та інші чеки
МОЖНА ДІСТАТИ
В УКРАЇНСЬКИХ
КРЕДИТОВИХ
КООПЕРАТИВАХ.**

**КООПЕРАТИВНІ ЧЕКОВІ
КОНТА Є КРАЩІ
ЯК ЗВИЧАЙНІ ЧЕКИ.**

Українська
Федеральна Кооперативна Каса
"Самопоміч"
Selfreliance
Ukrainian Federal Credit Union

- Трансакції є безкоштовні.
- Не вимагаємо мінімального сальдо на конті.
- Перших 150 дрефтів даром, при відкритті нового дрефт конта.
- Заробляють дивіденду.
- Дрефти мають копії.

2351 W. Chicago Ave.

Chicago, Ill. 60622

Tel.: (312) 489-0520